

THOREGON

23

Perry Rhodan 1822

Ernst Vlcek
NOVÁ KŮŽE

Přeložil Hugo Bokvas
Do digitální podoby převedl Codiac

Situace v Mléčné dráze je počátkem roku 1289 nového galaktického letopočtu (4875 n. 1.) značně vypjatá. Galaxií křižují tajemné ježaté lodi. Jejich posádky už obsadily četné planety a kompletně je odřízly od vnějšího světa. U vetřelců zatím nikdo nic kloudného neví.

Rozhádané Galaktikum si neví rady a je na hony vzdáleno jakékoli shodě. Mezi velkými mocenskými bloky Galaxie, Křišťálovým impériem Arkonidanů, nehumanoidním Fórem Raglund a Ligou svobodných Pozemšťanů panuje nedůvěra.

Navíc se v těsném sousedství Země objevila cizí kultura, a to na Trokanu,

za který Země vyměnila zkrystalizovaný Mars. Pod ochranou časosběrného pole, pod nímž za necelých sedmdesát reálných roků uběhlo čtvrt miliardy let, se vyvinula civilizace Herreachů.

Nikdo v Mléčné dráze neví, kde je Perry Rhodan se svými přáteli Reginaldem Bullem a Alaskou Saedelaerem; zmizeli v Hříbu na Trokanu a dosud se neukázali. Alaska se dostal do galaxie Bröhnder a Rhodan s Bullem putují galaxií Plantagoo.

Situace v Mléčné dráze se zatím vyhrocuje. K dosavadním invazním flotilám se přidávají nové lodě a zahajují velkou ofenzívu. A na Camelotu se vyvíjí NOVÁ KŮŽE...

Dialog 1

Když byli Bruno Drenderbaum a Kummerog sami, hovořili spolu bröhnským jazykem jemuž se Drenderbaum naučil od Kummerogovy kůže. Drenderbaum byl s kůží v mentálním kontaktu, takže mu prozradila hodně z Kummerogova života. Nic méně zbývalo ještě dost neobjasněných bodů. Jelikož si Drenderbaum Kummeroga nade vše vážil a ve všem ho poslouchal, zajímala ho jeho minulost a budoucnost.

„To nemáš nějaký hlubší vztah k trokanským Herreachům, Kummerogu?“

„A proč bych měl mít?“

„Jsou to přece tvá stvoření. Svým způsobem jsi je stvořil ty. Vznikli v časosběmém poli za 250 milionů relativních let na základě buněčných struktur a genů tvé oddělené ruky. Jen si to představ: 250 milionů let vývoje během pouhých šestašedesáti standardních let! Kummerogu, jsi přece praotcem Herreachů. Jsi jejich bohem! Celou jejich civilizaci jsi vedl pouze k jedinému cíli - aby ti sloužila a otevřela ti bránu na Trokan. To má přece svou váhu. Můžeš se pyšnit tím, že jsi stvořil celý národ!“

„Herreachové jsou produktem náhody - a pouhým prostředkem k cíli. Potřeboval jsem je k tomu, aby mi otevřeli bránu vězení. To se stalo, i když ne tak docela podle plánu. Proč bych teď na ně měl mrhat jedinou myšlenkou? Musím myslet na svou budoucnost.“

„Ani vyhlídky do budoucna nevypadají špatně jako jediné bytosti se ti podařilo nepozorovaně proniknout na Camelot a vytvořit si tady základnu. V Dorothei Ringentové máš navíc poslušnou služebnici. Udělá pro tebe všechno, jen aby svého otce Rudyho ušetřila trápení.“

„Ta kočka je jen malá ryba. Potřeboval bych někoho mocnějšího - třeba nějakého Nesmrtelného. Momentálně mi to všechno připadá příliš pomalé. Musíme vývoj poněkud urychlit.“

„Vím, že na tom pracuješ, Kummerogu. Kdy budeš připraven?“

„Nějaký čas to ještě potrvá. Potřebuju hodně živin.“

1.

Rozhodnutí

Corben Matala se jen těžko odhodlával, že bude Theu špehovat, ale udělat to musel. Svědomí si uklidňoval tím, že se tak děje jen pro její dobro.

S Dorotheou Ringentovou prostě něco nehrálo. A to už nějakou dobu. Corben, který Theu zbožňoval, i když velice potichu a nenápadně, to vnímal doslova každým pórem těla. Napovídal mu to i rozum. Byla nešťastná. Něco ji tísnilo. Ale svěřit se mu nechtěla.

Několikrát jí už nabízel pomoc. Vždycky ho však odbyla.. popřela, že by měla nějaké problémy.

A potom to začalo smrdět s těmi potravinami. Thea pro otce najednou požadovala desetinásobné přídělky. Brzy se to rozkřiklo a všichni si z ní kvůli tomu začali utahovat.

„Jak je možné, že tak starý a skromný člověk má najednou apetit za deset?“ ptali se jí. Nebo: „To se táta dal najednou na ertrusanskou dietu?“ Či: „že by táta vzal k sobě celou partu zbylých svobodných obchodníků?“

Rudy byl jedním z těch svobodných obchodníků, kteří zůstali v divočině Phoenixu, když se tenkrát skoro všichni vystěhovali. Bylo tomu už více než sto let.

Když se Nesmrtelní ujali tohoto osiřelého světa a roku 41 zkoumali světa díl Bonin, objevili na něm Rudolfa Ringenta s dcerou. Theu odvedl Reginald Bull do civilizace a duševně pomatenému starci zřídil v horách domov, kde mohl trávit podzim života.

Myšlenka, že by se u Rudyho mohli shromáždit ještě další rozptýlení svobodní obchodníci, nebyla tedy tak docela scestná, ač po tak dlouhé době vysoce nepravděpodobná.

Byla tu ještě další domněnka, mnohem realističtější. Podle ní si Rudy ve své poustevně zřídil zoo a příděly krmil divokou zvěř a masožravé rostliny. Corben byl jejím přívržencem. Thea ho dvakrát nebo třikrát vzala za otce a Corben už znal vrtochy starého Rudyho.

Jeden z nich se projevoval tím, že Rudy se choval, jako by ještě žil v dobách svobodných obchodníků a Monose. V době, kdy se Camelot jmenoval Phoenix a Mléčnou dráhu izoloval chronopulzní val.

Corben věděl, že je Rudy spjat s přírodou. Proč by se z bývalého lovce nemohl stát ochránce zvěře?

„Táta dává přebytky zkrmovat camelotským šelmám?“ zeptal se They i on.

Thea takové pověsti nevyvracela ani nepotvrzovala. Nechala vše otevřené; jako by jí bylo celkem jedno, co si ostatní myslí. Nebo že by chtěla lidi svým zarputilým mlčením svést na falešnou stopu?

„No, jestliže tomu tak skutečně je, pak táta ty šelmy pěkně rozmazluje. Není to sice žádný velký zločin, ale nebylo by rozumnější sbírat zbytky z Camelotu a ty jim dávat? Chacha!“

Když si z ní takhle utahovali, Thea se s nimi pochopitelně smát nemohla. Pokoušela se aspoň tvářit se mile. Ale Corben si všiml, že celá ta věc má pro ni jakési vážné, ne-li nebezpečné pozadí. Počkal si na příležitost, aby si sní opět mohl pohovořit mezi čtyřma očima.

„Theo, nechceš mi říct, co tě trápí?“ začal. „Jsem přece tvůj přítel, však to Víš. Můžeš se mi svěřit, ať už je to cokoli...“

„Nemám problémy, Corby,“ namlouvala mu. „Jenom mi ty hloupé řeči jdou prostě už na nervy.“

„Můžeš si za to sama,“ vyčetl jí opatrně. „Tím tajnůstkářstvím je jenom přiživuješ. Proč prostě neprozradíš, co za tím je? Řekni to aspoň mně. Rád bych ti pomohl.“

Dlouze se na něj zadívala. Všiml si, že bojuje sama se sebou. Potom promluvila, znělo to trochu úlevně - a upřímně: „To, co dělám, dělám jen proto, abych Rudyho chránila. Věříš mi to, Corby?“

„Ovšemže ti to věřím,“ řekl. Cítil že chybí už jen malý krůček a Thea se mu svěří. „A udělám všechno, abych ti pomohl.“

„To je od tebe milé, Corby,“ řekla pohnutě. - Ale hned si kolem sebe opět zbudovala hradbu. „Já si tvé starosti opravdu moc vážím. Jenom...“ Odmlčela se. „Nechci, aby se Rudymu posmívali. Jestliže si něco vycucají z prstu a pak si z toho dělají srandu, to je celkem jedno. Ale nikdo se nesmí dozvědět pravdu a z ní si pak dělat legraci.“

„Já dokážu udržet tajemství,“ ubezpečoval ji.

„Víš, že Rudy žije ve svém světě,“ řekla a Corben přikývl, víc mu vysvětlovat nemusela, však on ví. „Nedávno se u něj probudil navíc existenční strach. Prostě si svým způsobem vykládá ty jobovky z Mléčné dráhy o cizích vetřelcích a tak. Pevně věří, že se Monos chystá k rozhoďujícímu úderu proti Camelotu, tedy Phoenixu. A chce se pro takový, případ pojistit. Proto skladuje potraviny. To kdyby musel opět prchat před Cantary do divočiny. Šílené, vid’? Ale já mu to nedokážu vymluvit. Ale třeba je nějaká možnost vrátit ho do reality. Zažádala jsem o hypnoškolitele. Tak můžeme Rudyho opatrně uvést do postmonosovské éry. Co si o tom myslíš?“

„Nevím, jestli nějaký hypnoškolitel pomůže.“

„Ale za pokus to určitě stojí,“ trvala na svém. Vrátila se k původnímu tématu. „Nechci, aby se mi ostatní smáli kvůli pravdě. To je mi fakt milejší, když se domnívají ledacos. Tu věc se starým

křečkem si necháš pro sebe, vid’, Corby?“

„Jasně,“ slíbil jí zastřeným hlasem.

„Můžu ti nějak jinak pomoci?“

„Už mi pomáháš svým pochopením. Víc nepotřebuju. Díky, Corby.“

Corben pohádce o křečkovi nevěřil. To by nebyla tak vyžděšená, sklíčená a zoufalá. Thea mu neřekla pravdu a to ho deprimovalo. Zklamalo ho, že se nesvěřila ani jemu, a to se považoval za jejího nejlepšího přítele.

Dokázal snést ledacos. Že k němu Thea necítí totéž co on k ní a že z nějakého důvodu nemůže opětovat jeho lásku, to by chápal. City se přece vynutit nedají. Bolelo ho však, že mu nedůvěřuje. Tím přece odmítá jeho přátelství!

Nicméně si pořád myslel, že ho z nějakého důvodu obelhávat musí. A na ten důvod chtěl přijít. Jen pro její dobro. To je jí dlužen! A proto se rozhodl, že ji bude sledovat.

Před dvěma nedělemi za ní Corben Matala poprvé letěl do hor. Dům jejího otce byl asi dvě stě metrů nad zeleným pásem. V krasové krajině, kde z nedostatku potravy nebyly už skoro šelmy a kde masožravé rostliny neměly dost živné půdy. Parcela s jednoduchým domkem byla přesto zabezpečena ještě energetickým plotem. Fauna tohoto světa byla totiž nadmíru vynalézavá, když šlo o to dostat se k potenciální kořisti.

Thea letěla služebním vznášedlem. Corben jí dal půl hodiny. Věděl, kam letí, a proto ji nemusel sledovat a riskovat, že si ho všimne.

Přistál za skálou na náhorní plošině dva kilometry od domu. Vzal si s sebou loveckou výzbroj, to pro případ, že by na něj přišli a on musel vysvětlovat, co tam dělá: Našel si místo, odkud měl dobrý výhled na krajinu. Ale co se možná odehrávalo za domem, to pochopitelně vidět nemohl.

Theino vznášedlo stálo před domem. Vedle něj shift, z něhož modula vynášel balíky do domu: další dodávka potravin. Rudy Ringent stál u vchodu a zřejmě balíky počítal. Když modula skončil a shift opět odletěl, vrátil se Rudy do domu.

Pak se už Thea ani Rudy venku neukázali. Uplynulo několik hodin, než někdo vyšel z domu. Byl to Rudy. Na zádech měl nacpaný batoh a v ruce teleskopickou hůl.

Za ním se ve dveřích ukázala Thea. Rudy se v chůzi otočil a zamával jí. Thea mu rovněž zamávala. Pak si Rudy ovladačem uvolnil průchod v plotě, prošel jím a začal sestupovat. Ztratil se Corbemu z očí.

Corben si uvědomil, že stařec vyrazil opět na výlet do milované divočiny. Ten batoh s potravinami měl jako krmení, nebo jako návnadu?

Thea se vrátila do domu a do setmění se už neukázala.

Když zašla Ceres a vystřídal ji měsíc Charón a Styx, vrátil se Corben do práce. Nebylo by dobré, kdyby chyběl ve stejnou dobu a stejně dlouho

jako Thea. Někomu by to mohlo být nápadné a mohl by z toho vyvozovat nesprávné závěry. Corben musel myslet na všechno.

Později v noci se vrátil znovu na svou pozorovatelnu. Do hlavy se mu zažrala neodbytná myšlenka. Co dělá Thea v té poustevně sama? Když tam není Rudy. A co když tam vůbec není sama? Co když má tajného milence a Rudyho posílá pryč, aby s ním byla na pár hodin sama.

Ne že by do toho Corbenovi něco bylo, ale aspoň by věděl, na čem je. Bolelo by to, ale vysvětlilo by mu to aspoň Theino tajnůstkářství.

Na druhou stranu Theina sklíčenost neukazovala na nějakého milence. To by přece byla plná života, veselá, a ne bázlivá a vyděšená.

Té noci už Corben nic nového nezjistil. Nespokojený a ještě nejistější – se vrátil domů.

Tři dny nato otec volal Theu do práce. Dříve ji nevolal skoro nikdy. Hovorů přibývalo teprve v poslední době. Požádala svého nadřízeného, tedy Corbena, aby jí dal na zbytek dne a na celý zítřek volno. Neměl důvod ji odmítnout, přesto se zeptal: „Stalo se něco Rudymu?“

„Nic zvláštního. Zase jenom ta jeho paranoia,“ odpověděla.

Mělo to znít bezstarostně, ale Corben měl pocit, že cítí z jejích slov jakousi podprahovou starost.

Sotva Thea odletěla, vydal se na pozorovatelnu. Tentokrát si přibral mini špiona. Když se dostal na místo, Thein kluzák ještě nepřistál. Dorazila teprve o

půl hodiny později. Mohlo to znamenat jen jediné - že je podezřívavá a snaží se splést případné pronásledovatele.

Zamrazilo ho při pomýšlení, že by ho Thea odhalila vyslal mikrosondu a sledoval její let na displeji dálkového ovládání, zatímco současně pozoroval, jak se zdraví s otcem, který vyběhl z domu.

Rudy byl rozrušený a rychle gestikuloval. Dlouho ho uklidňovala. Corben se je snažil odposlechnout směrovým mikrofonem, ale vzdálenost byla příliš velká. Pak zašli do domu.

Nechal sondu létat v bezpečné vzdálenosti kolem domu. Cokoli - jen aby nato nepřišla! Sonda létala vně energetického plotu, takže ji nikdo nemohl odhalit jako energetický zdroj. V těchhle věcičkách se vyznal, však byl mikromechanik, který spolupracoval se Siganci na bezpečnostní systému soustavy Ceres ~ stejně jako Thea pod jeho vedením.

Toto bezpečnostním opatření mělo však pro Corbena tu nevýhodu, že nedosáhl žádných kloudných výsledků. Rovněž nemohl v infračerveném spektru zjistit počet osob v domě jako zdrojů tepla. Nemohl dokázat ani Theinu a Rudyho přítomnost, třebaže věděl, že v domě jsou.

Thea se dlouho nezdržela. Tak půlhodinu. Když vycházela, vypadala ještě zdrceněji než prve. Rudy ji doprovodil ke kluzáku, vzal ji kolem ramen a chlácholil ji.

„...neodcházej, Margo...“ To byla první slova, která Corben minišpionem zachytil. Rudy ve svém pomatení říkal

Thee Margo jako své zesnulé ženě. „...přerůst přes hlavu... na Roie Dantona ...neprozrad' nic o ...“

Thea Rudyho ještě políbila a nastoupila do kluzáku. Hned však neodstartovala. Vyčerpaně složila hlavu na řídicí panel. Teprve když na ni otec zavolal, narovnála se, s úsměvem mu pokynula a odstartovala.

Corben nevěděl, co si má o té scéně myslet. Byl přesvědčen, že je za tím víc, než by si ve své skromné fantazii dokázal vykreslit.

Když se vrátil na pracoviště, Thea tam už byla.

„Copak?“ předstíral překvapení. „Já myslel, že se vrátíš až pozítří?“

„Vyřídilo se to,“ řekla a podívala se na něj. „Problém se celý neodstranil, to ne. Musím to nějak zaonačit, abych dostala Rudyho někam do ústavu. V té samotě mu nakonec ještě přeskočí víc, vidím, jak se to zhoršuje.“

„Pokud jde jen o to, můžu to zařídit rovnou,“ nabízel se.

„Hned ne,“ zamítla chvatně. „Potřebuju nějaký čas. A vůbec, neplet' se do toho, Corby, prosím. Je to moje soukromá záležitost. Zvládnou to sama.“

Tak rychle se však Corben nevzdával. Možná odmítá jeho pomoc z hrdosti nebo ze studu. Je přece její přítel, i když ona se tak k němu nechová.

Den nato letěl Corben Matala k pous-
tevně v horách potřetí, ale za úplně
jiných předpokladů. Nezaújal pozici v
úkrytu, ale přistál přímo před domem.

Navíc si zvolil dobu, kdy Thea nebyla u otce na návštěvě.

Rudy očekával vznášedlo před domem. Vzrušeně pobíhal sem a tam a šermoval rukama, jako by chtěl stroj zahnat jako komára.

Corben si jeho jednoznačných gest nevšímal a přistál.

„Nemůžeš tady jen tak přistát,“ slyšel rozzlobený hlas. „Zmiz. Tohle je soukromý pozemek! S nevídanými návštěvníky děláme krátký proces!“

Při množném čísle Corben zpozorněl. Vystoupil. Rudy se na něj okamžitě vrhl a pokoušel se ho zatlačit zpátky do stroje. Neměl však tolik síly, aby s Corbenem vůbec hnul.

„Jen klid, klid, Rudy,“ konejšil ho Corben. „Chci mluvit s Theou. Je tady?“ Rudy se zastavil. „Kdo jsi? Co je ti do Margy?“

Rudy akceptoval, že ostatní říkali Thee jejím jménem, ale on zatvrzele setrval u Margy. Budilo to podezření, že velice dobře přijímá pravdu a z ostatních si dělá blázny. Rudy tak činil důsledně, i vůči Thee.

„Jsem Corby, přítel Roie Dantona. Určitě si na mě vzpomínáš, Rudy. Byl jsem tady s Theou už několikrát.“

„Ale jasně, že si vzpomínám,“ řekl Rudy už smířlivěji. „Jsem sice starej dědek, ale na obličej mám pamatováka na Maržiny přátele si pamatuju obzvlášť.“ Okamžitě však začal být opět podezřívavý. „A co chceš? Marga tady není.“

„Nemůžeme zajít do domu a v klidu si popovídat?“ navrhl Corben.

Po celou tu dobu bedlivě sledoval dům. Nevšímal si však žádných podezřelých pohybů a nezaslechl žádný zvuk. Slyšel pouze lehké šepotání větru. Z dálky se neslo rachocení sutě, po níž patrně šla nějaká zvěř. Dům tu stál jako opuštěný, takže Corben dospěl k závěru, že tím množným číslem myslel Rudy pouze sebe a Theu, třebaže tam momentálně nebyla. Nicméně zamířil k domu.

„To nejde!“ řekl Rudy a zastoupil mu cestu. „Nemám poklizenou. Nechci, aby někdo viděl ten nepořádek.“

„Chápu, chápu,“ přikývl chápavě Corben. „Myslíš to množství prázdných plechovek a obalů od potravin. Máš tam ještě vůbec kde bydlet, Rudy?“

„Cože? Plechovky? Obaly?“ Stařec vypadal zpočátku zmateně. Pak se mu obličej rozjasnil. Prostě mu to zapalovalo pomaleji.

„Aha, ty myslíš tohle!“ zvolal. „Na takový binec nemám ani já. Můj dům není žádnéj chlívek. Uklízím denně, to jo. Odpadky dávám na smetiště, co jsem si zřídil. Většinou to spojuju s krmením. To jo, to jo.“

„S jakým krmením?“

„Co si myslíš, že asi s tím jídlem dělám?“ Rudy na něj spiklenecky mrkl a poklepal si na ploché břicho. „To vypadám tak rozežraně, že bych to množství spráskal sám? O všechno se dělím s přírodou Phoenixu. Zvířata a rostliny z toho dostávají dokonce lví podíl.“

„To vážně potřebuješ tolik potravin jen pro zvířata a rostliny?“

„A co sis myslel?“

„No, já myslel, že je schraňuješ pro případ, že by Cantarové dobyli Phoenix.“

„Blbost!“ Rudy mávl rukou. „Co bych s těma zásobama dělal? Jestli Cantarové jednoho dne přijdou - a to, že přijdou, to je tak jistý, jako že Charón a Styx denně putují po nebi; pak odejdu do divočiny a budu zas lovit. Jako za starých časů. Dovedu se postarat sám o sebe, jsem dobrý lovec. I dřív jsem se o sebe a o Margu dobře postaral. A příroda mi pak svým způsobem vrátí, co jí dávám teď.“ Mrkl na Corbena a kdákově se rozchechtal.

„Tomu bych nikdy nevěřil,“ řekl užasle Corben.

„A tos přiletěl jen proto, aby ses ode mě dozvěděl tohle?“

„Ano, Rudy, dalo by se to tak říct,“ vypravil ze sebe Corben. „Byl jsem pověřen, abych se pozeptal, co je s těmi potravinami.“

„Takže teď už to víš. Můžeš se vrátit a podat hlášení.“

„To udělám.“ Corben cítil úlevu, že se všechno vysvětlilo tak jednoduše. Nepřipouštěl si, že by mu Rudy mohl lhát: A proč taky? „To je v pořádku. Ale možná můžu pro tebe ještě něco udělat. Existuje speciální krmivo pro zvěř a masožravé rostliny. Dává se jim i v parcích v Port Arthuru...“

„No jo, no dobře,“ přerušil ho Rudy netrpělivě. Najednou začal nervózně přešlapovat. „Pokud nechceš už nic jinýho, můžeš letět. Nerad bych totiž přišel o zprávy. V týhle době není na škodu vědět, co se v Galaxii děje.“

„Chápu. Takže já letím.“

„Let!“ Rudy gesty pobízel Corbena ke spěchu. „A sbohem!“

Když Corben nastupoval do kluzáku, předsevzal si, že udělá Rudymu tu laskavost a jeho potravinové dávky převede většinou na krmivo pro zvěř a masožravky. Určitě bude mít radost...

Netušil, co se zatím odehrávalo v domě a že právě o vlasek unikl smrti.

Dialog 2

„Oč Kummerogovi vlastně jde, Bruno?“ „Čím méně Víš, tím líp pro tebe, Theo.“

„Ale kdybych věděla, kam to všechno směřuje, pak bych pro vás mohla pracovat účinněji.“

„Kdybys zradila, pak s více vědomostmi můžeš Kummerogovi více uškodit.“

„Tak jako tak mám svázané ruce, dokud Kummerog drží otce jako rukojmí. A já bych neudělala nic, co by Rudymu ublížilo.“

„Víš, že znám tvé pocity. A vím, že pracuješ pro Kummeroga poněkud pasivně. Dodáváš informace pomalu. Varuji tě. Nepřežeň to.“

„To bude tím, že se v ničem nevyznám. Něco si umím dát dohromady.. Proto taky dodávám Kummerogovi všechna dostupná astronomická data. A ty sám jsi naznačil, že se tím zabýval Už na Mimasu. Pak i ten největší hlupák pochopí, že hledá určitý kosmický objekt. Ze by svou domovskou galaxii?“

„Takové otázky neklad, Theo.“

„I to je odpověď. A co chce s podklady o GILGAMEŠOVI?“ Pokud zamýšlí ukořistit pýchu Nesmrtelných, měl by si to radši rozmyslet. Bruno, to by ztroskotall!“

„Zní to jako špatný vtip. To si vážně děláš starosti o jeho bezpečí?“

„To není vtip. Mám strach hlavně o Rudyho. Data, která mám opatřit, jsou velice výbušná. Většinou tajný materiál. Jestli mi na to někdo přijde, budu to těžko vysvětlovat. A byla bych nerada, kdyby se Kummerog pak mstil na Rudym.“

„Pokračuj jako doposud. Víím, že jsi dost opatrná, abys nevzbudila podezření. Tahle fáze nebude trvat věčně.“

„Je tu ještě něco. Kummerogova žravost, jeho nenasytnost. Co se s ním vlastně děje? Vypadá nemocně. Víš, co je to lepra? Vypadá to, jako by měl něco podobného.“

„Kummerog jen prochází regenerační fází.“ „Jak dlouho ještě?“

„*Doufám, že už dlouho ne. Pak bude všechno v pořádku.*“

2.

Když jí Rudy zavolal na pracoviště a prohlásil, že jsou "problémy", Dorothea Ringentová se hned u Corbena Mataly odhlásila a pro jistotu si vzala volno i na následující den.

Corby se zajímal, jestli Rudymu něco není, a ji nenapadlo nic lepšího, než mu nalhat záchvat paranoie. Corby, její tichý zbožňovatel, byl poslední dobou

stále dotěrnější. Přála by si od něj stejně jako dřív více zdrženlivosti.

Ale od té doby, co Kummerog dostal ten neskutečný hlad a požadoval po ní, aby pro otce vyžadovala desetinásobné přídělky, dostala se do řečí a musela si nechat líbit, že si z ní utahovali. A Corby. Začal se o ni najednou starat až příliš. Bylo to pro ni horší, než když si ji ostatní dobírali.

Byly chvíle, kdy vážně uvažovala o tom, jestli by se mu přece jen neměla svěřit. V této obtížné situaci by potřebovala spojence. Ale Corby nebyl pro takové problémy ten správný partner. To musela mít ustavičně na zřeteli. Onen nadmíru korektní a střízlivý Corby jí pomoci nemůže. Určitě by trval na tom, aby to nahlásila bezpečnostnímu náčelníkovi Arminu Assitarovi. Ne, Corby není pro její problémy ten správný člověk. Ale od té doby, co Reginald Bull zmizel na Trokanu, jiného přítele na Camelotu neměla.

Když onoho dne, 20. Ledna, dorazila vznášedlem k domu v horách, vyběhl jí Rudy vzrušeně naproti. Ani nestačila přistát. Pozna,la, že něco není v pořádku. Rudy však nebyl zraněný, aspoň tak se jí ulevilo.

„Margo! Margo!“ volal na ni přeska-kujícím hlasem. „Tví přátelé mě chtějí odtud odvézt. Odstěhovat se do Port Arthuru.“

„To jsi asi špatně pochopil, Rudy,“ řekla mu zmateně.

„Ne, ne, řekli to naprosto jasně,“ trval na svém. „Rudy, řekl mi Kummerog, musí se konečně začít něco dělat.“

Přestěhujeme se do Port Arthuru. Tak to řekl. Ať si tam jdou. Já odtud nechci. Musíš to Kummerogovi a Brunovi vysvětlit.“

Tu změnu nechápala. Kummerog a Bruno Drenderbaum, bývalý tajemník komisaře Ligy. Cistola Khana, se dostali na Camelot pod falešnými jmény a nahráli smrtelnou havárii. Nemohli se na Camelotu nikde ukázat a v bezpečí byli jedině v tomto úkrytu. Co mají tedy znamenat řeči o nějakém Port Arthuru?

Když vešla do domu, Bruno Drenderbaum ji už čekal. Drobný, nenápadný Pozemšťan s oválným obličejem, jehož hlavu v necelých čtyřiceti letech zdobil už jen úzký věneček vlasů, byl plně v Kummerogově moci. Ve všem ho poslouchal. Thea k němu nicméně cítila důvěru.

Drenderbaum byl její jedinou nadějí. Kummerog se choval jako nějaký lidožrout, zatímco Drenderbaum představoval klidný pól, uvážlivý a vždy ochotný k dialogu. S ním se dalo dohodnout. A nejednou Kummeroga zadržel, když se chtěl vrhnout na Rudyho nebo na ni.

Drenderbaum ji přijal se slovy: „Je tady dusno. Kummerog ztrácí trpělivost, protože se domnívá, že marníš čas. Ale tak tomu přece není, že ne, Theo?“

„Dělám přece jen to, co můžu,“ zalhala.

Skutečně se pokoušela získat čas, aby Kummeroga zadržela a našla nějaké východisko. Zatím se jí to však nedařilo. Mohla jen doufat, že to s

Kummerogovou trpělivostí nepře-
hnala.

Kummerog po ní požadoval, aby mu opatřila podklady o bezpečnostním systému Camelotu a celé soustavy Ceres, o parku kosmických lodí, organizaci a vědeckém výzkumu – a především o GILGAMEŠOVI a Nesmrtelných. Vymlouvala se na to, že tyto podklady může opatrovat jen po malých částech a velice sporadicky, jinak vzbudí podezření. Kummerog to musel akceptovat. Ale zřejmě mu to připadalo už příliš pomalé.

Drenderbaum jí naznačil, aby šla do obývacího pokoje. Tam se na gauči povaloval Kummerog, labužnický srkal z plastického sáčku výživný koncentrát a bílé, vodnaté oči upíral na zapnutou videostěnu. Zrovna dávali zprávy o Tolkandech, kteří vpadli do Mléčné dráhy. Ukazovali nekonečné shluky ježatek a hlasatel vysvětloval, že se jich u kulové hvězdokupy 47 Tucani shromáždilo už sto tisíc.

Kummerog působil letargicky a chorobně. Černá kůže se mu na mnoha místech nafoukla do bublin a vytvářela napůl průsvitné boule. Před sebou měl tři prázdné konzervy... Odhodil vysrknutý sáček za sebe a zeptal se: „Jak dlouho jsme už tvými hosty, kočko?“ Když chtěl Theu ponížit, vždycky jí říkal kočko.

„Deset. ...ne, jedenáct dnů.“

„A co jsi pro nás za tu dobu udělala?“

Prudce se vymrštil a skočil k ní. Bylo to tak nečekané, že sebou bezděky trhla a zády se přitiskla ke stěně. Položil jí velké ruce se čtyřmi prsty a dvěma

palci na ramena a přitlačil, až klesla do kolen a musela k němu vzhlížet. Průhledný pokryv na jeho kůži byl na omak jako huspenina.

Cantrellan k ní přisunul obličej tak blízko, že viděla tři nosní dírky jako obrovské rozmazané jeskyně a měla pocit, že se utopí v bělmu jeho očí.

„Hraješ nebezpečnou hru, kočko,“ zavrčel a ona měla pocit, že se zalkne jeho dechem. „Za tu dobu jsem získal z videa mnohem víc a zajímavějších informací než od tebe. Takhle by to už nešlo. Mám sto chutí tě zabít. Hned!“

Rozevřel ústa a vycenil tesáky. Blížil se k ní obličejem stále víc a víc. až se jí dotkl. A začal ji těmi děsnými zuby jakoby kousat. „Jak pak asi chutná maso mladé Pozemšťanky?“ mumlal si zasněně.

Thea cítila, jak jí zuby putují z tváře na hrdlo a ještě níž. Nemohla dýchat a skoro bolestivě vnímala, jak jí na nadrech naskakuje husí kůže. Už se loučila se životem. Strachy a hnusem se nedokázala bránit.

„To bych moc rád věděl, kočko,“ šepotal Kummerog. „Ale je tu Bruno. Nemá rád, když zanecháváme jako stopu nějakou obtížnou mrtvolu. Je toho názoru, že zrádná je i chybě- jící mrtvola. No já bych to klidně udělal...“ Trhl sebou, srazil Theu k zemi a výhrůžně zvýšeným hlasem pokračoval: „A udělám to, jestli nic nevypátráš, kočko. Bruno ti řekne, co máš udělat. Je to tvoje poslední šance.“

Kummerog vyhrožoval vždycky jen jí. Nikdy do toho nezatahoval Rudyho, i když bylo zřejmé, že ji otcem vydírá.

Ale otec to nedokázal prokouknout. Kummerog si získal Rudyho důvěru a všechnu odpovědnost svalil na Theu.

Opět si sedl na gauč a otevřel si další konzervu. „Budeš mi dělat společnost, Rudy?“ zeptal se přívětivě. „Myslím, že brzy budou dávat přehled dobytých planet. Myslím, že Lafayette je ztracena. Co si myslíš ty?“

„Já myslím, že bych měl zase odnést odpadky na smetiště...“ „Teď ne. Posad se!“

Rudy se omluvně podíval na Theu, docupital ke gauči a poslušně si sedl vedle Kummeroga.

„Co si myslíš o situaci, Rudy?“ zeptal se Kummerog.

„Mě především zajímá, jestli vetřelci přijdou i do M 30,“ odpověděl Rudy.

Thea se zvedala z podlahy. Bruno Drenderbaum jí pomohl na nohy a dovedl ji do kuchyně.

„Kummerogův plán není podle mě příliš chytrý,“ svěřil se jí. „Ale nedá si ho vymluvit. A tohle je to, co chce a co musíš udělat. Nejdřív změníš zaměstnání. Musíš se přeškolit na obor, který má něco společného s astronomií a za kterým můžeš jít do Port Arthuru. A přestěhuješ se tam do svého bytu. Můžeš to třeba zdůvodnit, tím, že se otcův duševní stav zhoršil, že pro něj hledáš nějakou pečovatelskou službu a chceš, ho mít stále nablízku. Důležité je jen to, abychom se s Kummerogem mohli dostat do tvého bytu a nikdo na nás nepřišel. V Port Arthuru jsi jistě napojena na planetární komunikační síť.“

„To ano, ale při takovém stěhování vzbudím podezření,“ namítla. „Už jenom ta Kummerogova žravost. Co se to s ním děje? Co mu je?“

„Nic zvláštního,“ odpověděl Drenderbaum. „Nedělej si iluze, že by to s ním šlo z kopce. Je v perfektní formě.“

„Přesto není rozumné vyvolávat ještě větší pozornost,“ namítla.

„To jsem Kummerogovi říkal taky,“ odpověděl Drenderbaum. „Ale radši přistoupí na tohle riziko než aby se spoléhal jen na tvou dobrou vůli. Zatím jsi nebyla až tak moc kooperativní, Theo.“

„To záviselo na...“

„Pst!“ zarazil ji a něžně jí přiložil prst na ústa. „Nic lidského mi není cizí. Znam tvé nejtajnější pocity a rozumím ti. Kummerog ale není člověk. Rád by se nejpozději do týdne přestěhoval do Port Arthuru. Zaříd' to, jinak neručím za nic.“

„Udělám, co bude v mých silách,“ slíbila. „A žádné podrazy!“ varoval ji Drenderbaum. „Jistě sis už všimla, že v tobě čtu jako v knize.“

„Jsi telepat, Bruno?“

„To zrovna ne... Ale už se dej na cestu. A udělej to co nejrychleji. Byl bych nerad, kdyby Kummerog Rudymu něco udělal.“

Když po půlhodině vyšla z domu, Rudy za ní vyběhl. Důvěrně jí vzal kolem ramen a řekl: „Všechno jsem slyšel, ale nechci odtud, Margo.“

„Já už nějaké východisko najdu, Rudy,“ řekla sklesle.

„Kdyby ti to přerostlo přes hlavu, obrať se na Roie Dantona. Ale o Kummerogovi mu radši nic neříkej.“

Rychle otce políbila a spěchala do vznášedla. Rudy si nesmí všimnout, jak to s ní je. Obrátit se ná Roie Dantona alias Michaela Rhodana! Ten už je desítky let na neznámém místě v galaxii Fornaxu. Bully rovněž zmizel a jinému Nesmrtelnému se svěřit netroufala. Třeba Atlan by okamžitě jednal, ale nebyla si jista, jestli s dostatečným ohledem na Rudyho. I kdyby se obrátila na Milu a Nadju Vandemarovy, které se jí v dětství ujaly a k nimž měla dosud jakýsi bližší vztah, bylo by to nepatrné. Kummerog hlídal všechny její kontakty. Pojal by podezření a patrně by z něj vyvodil správný závěr.

Ne, pokud se může vůbec někomu svěřit, pak si musí být absolutně jistá, že si toho Kummerog nevšimne. Musí se tedy jednat o někoho, s nímž je ve styku denně. Ale nebyl tu prakticky nikdo až na Corbena Matalu, - a ten nepřicházel v úvahu.

Theiny naděje, že tuto nebezpečnou situaci zvládne sama a ve zdraví ji přečká, klesly na nulu. Mělo být však ještě hůř.

Dorothea Ringentová měla na Camelotu dva byty. Skromný příbytek v obytné budově poblíž pracoviště byl jejím hlavním bydlištěm. Druhý byt měla v Port Arthuru - skoro jako každý Camelot'an. Byl sice prostorný a vybavený všemi možnými technickými

vymoženostmi, ale skoro jej nepoužívala. Na světadíl Ophir a do hlavního města zavítala jen zřídka. Zůstávala radši na Boninu, aby byla poblíž otci, který potřeboval její dohled. Sama byla dítětem divočiny a dávala přednost tomuto exotickému světu před pohodlím civilizace. Sterilní, futuristický Port Arthur neměla ráda.

Bylo by příliš podezřelé, kdyby dala výpověď, že se chce přeskolit a přestěhovat se s otcem do Port Arthuru. Vždycky ostatním tvrdila, že Rudyho by zabilo, kdyby museí žít v civilizaci. To nešlo. Jenže Kummerog na tom trval.

Probděla celou noc a zoufala hledala nějaké východisko. A našla je. Rozhodla se, že se přihlásí na studium astronomie - na takový obor, kde bude mít přístup ke všem astronomickým datům a bude moci sbírat praktické zkušenosti na jedné z orbitálních stanic. Bylo to samozřejmě jen nouzové řešení, ale byla si jistá, že bude přijatelné i pro Kummeroga. Chtěla ho o tom však informovat až tehdy, až bude vše zařízeno a bude dočasně uvolněna z dosavadního zaměstnání.

Věci se daly do pohybu a její čtyřdenní lhůta z poloviny uběhla, když ji doma uprostřed noci probudilo volání. Obrazovka se však nerozsvítila.

„Ihned sem,“ pravil jemný, ale rozkazovací Drenderbaumův hlas.

Než se stačila na cokoli zeptat, spojení bylo přerušeno. Nedokázala si představit, co všechno se zase mohlo stát. Ale skličující nejistota, jakou v ní taková

volání vzbuzovala, ji naprosto vyváděla z míry. Na okamžik myslela dokonce na to, že zavolá Arminu Assitarovi, ke všemu se mu přizná a s celou tou hrůzou konečně skoncuje. Vzpomněla si však na Rudyho a na to, co všechno mu ten strašlivý Kummerog může provést. A nezavolala nikomu.

Vzala si bez dovolení vznášedlo. Tohle je stav nouze. Formality může vyřídit, později; s byrokracií se na Camelotu tak jako tak moc nenadělalo.

Noc byla bez mráčku. Když vystoupila ze vznášedla, myslela si, že tak krásnou hvězdnou noc na tomto světě ještě nezažila. Styx svítil na obzoru jako veliký zářící kotouč a obloze poseté myriádami svítících hvězdiček dodával zvláštní tón. Na okamžik si bolestně pomyslela, že tato noc je vlastně jako stvořená pro něžnou romantiku. Takové noci bylo škoda se bít s nějakou mimogalaktickou bestií. Za takové noci by se měl člověk zamilovat.

Vzdychla si a obrátila se k domu. Stál tam tichý a s temnými okny. Nikde žádný pohyb, žádný zrádný zvuk. Cítila, jak se jí srdce rozbušilo rychleji. Jaké nepříjemné překvapení ji očekává dnes? Kummerog si ji určitě nezavolal jen tak.

Zamířila k zadnímu vchodu. Sotva otevřela dveře, udeřil ji do obličeje Kummerogův páchnoucí dech. Popadly ji silné paže a vtáhly ji dovnitř. Doslova proletěla chodbou. Tvrdě dopadla na zem a jela po dlaždicích až do obýváku. Tam zůstala ležet jako omráčená.

Nebylo jí však dopřáno odpočinku.

Kummerog byl rázem nad ní, zvedl ji a hodil na gauč. Přitom ji odchlupující se rosolnatý proužek kůže mlátil do obličeje.

Kummerog jen sípal. Nikoli námahou, ale potlačovaným vztekem. „Bylo toho dost!“ vypravil ze sebe. „Povedlo se ti to, kočko. Rozzuřila jsi mě.“

Obrátil ji naznak; jednou prackou jí uchopil obě ruce a vtlačil jí je do podbřišku, až jí vyrazil dech. Druhou pracku s roztaženými prsty jí držel nad obličejem a zvolna ji k ní přibližoval.

Viděla, jak se mu mezi prsty napíná průsvitná kůže, jako blána. Od jednoho palce viselo cosi jako centimetrový prstíček z rosolu. Když se ruka vznášela těsně nad jejím obličejem, tak poloprůsvitný výhonek prstu vyvinul jakýsi vlastní pohyb. Ta věc se svíjela, škubala sebou, natahovala se a snažila se na ni, dosáhnout. Jako by ten kus kůže měl vlastní individualitu a bažil po dotyku s ní. Kummerog však držel ruku dostatečně daleko, aby se jí nedotkla.

„Patříš mně,“ řekl Kummerog nad ní. Natáhl se a trochu zaklonil hlavu, takže jeho postoj vypadal uvolněně a ještě povýšeněji. „Můžu si vybrat, jestli tě zabiju, nebo jestli se tě zmocním. Musím zvážit, co je rozumnější. Jedno je však jisté. Tenhle dům už jako sobodný člověk neopustíš.“

Thea sebrala veškerou sílu, aby zesebe vypravila slovo.

„Co... Co to do tebe vjelo, Kummerogu? Co jsem ti udělala, že reaguješ takhle?“

„Co jsi udělala?“ vyprskl Cantrellan. „Poslala jsi na mě špiona!“

„Cože? Nikomu jsem nic neprozradila. Nikdo neví, že se schováváte v tátově domě.“

„Vážně? A jak to, že se tady najednou ukázal ten Corby a vyptával se Rudyho? To není náhoda.“

„Corby byl tady?“ zeptala se zděšeně. „To jsem netušila, Kummerogu, věř mi to.“ V duchu Corbena proklínala. Takže ten blázen ji skutečně sledoval! Tím mohl zpečetit její a Rudyho ortel smrti. Vždycky věděla, že Corby není správný partner pro její momentální situaci, ale aspoň doufala, že ji natolik zbožňuje, že dá na její přání a nechá ji na pokoji.

„Kdo kromě toho tatrmána o nás ještě ví?“ „Corby neví vůbec nic,“ tvrdila zoufale. „Nikomus jsem o vás neřekla ani slovíčko. Přisahám!“

Pustil jí ruce a celou svou vahou si na ně sedl. Měla je i nadále na břiše a zdřevěnělé.

„Ono je konečně jedno, jestli jsi nás zradila nebo ne,“ řekl jen tak mimochodem. Už se opět uklidnil a plně se ovládal. „Tenhle stav je už stejně neúnosný. Musím se postarat o to, abys mi byla věrná, abys při mně stála až do smrti. A to jde pouze *jediným* způsobem.“

Náhle jí přitiskl ruku na obličej. Cítila, jak jí výběžek kůže palce vnikl do úst a elektrizoval jí patro. Necítila bolest, elektrické údery spíš stimulovaly. Bušily jí lebkou až do mozku. Nedokázala už jasně myslet. Její ego bylo zatlačeno, unikalo a stejnou měrou, jak umíralo, nahrazovalo je cosi jiného. Něco z Kummeroga vnikalo do Theina ducha a šířilo se v něm.

„Nedělej to, Kummerogu!“ ozval se V té chvíli Bruno Drenderbaum. „Je to mrhání. Je mnohem lepší využití. Neplýtvěj svou mocí na tuhle kočku!“

„Jenže jediné tak si zajistím její spolupráci,“ opáčil Kummerog.

Thea však současně cítila, že to, co pocházelo od něj, se jí opět z ducha začalo pomalu stahovat. Nikoli však úplně. Coś z toho tam zůstávalo a nadále ji kontrolovalo.

„Já tě nezahlavila,“ tvrdila.

„Mluví pravdu,“ ozval se znovu Drenderbaum. „A na můj úsudek se přece můžeš spolehnout. Nemá s tím vůbec nic společného.“

„Ani s tímhle?“ Kummerog zvedl něco z podlahy a podržel to Thee před obličejem. Vypadalo to jako tlustý, asi půlmetrový salám. „To je krmení pro masožravky. Rozpustí se ve vodě na kaši a krmí se tím masožravé rostliny. Už dva dny jím tuhle sračku.“ „To musel udělat Corby,“ řekla.

Nevěděla, jestli se má smát, nebo plakat. Představa, jak se Kummerog cpe krmením pro masožravky, byla na jednu stranu komická, ale jeho hněv byl příliš nebezpečný, mohl se přestat ovládat a zabít ji.

„To nařízení po mém návratu hned zruším,“ slibovala.

„Vykašli se na to,“ řekl Kummerog. „Tohle svinstvo plní svůj účel a to stačí. Ostatně momentálně všechno vypadá ještě tak, že už nebudeš mít možnost cokoli změnit, kočko.“

„Nemůžeme si dovolit další dvě mrtvolky, Kummerogu,“ ozval se Drenderbaum.

„Stejně tak málo si můžeme dovolit tady dřepět a nic nedělat,“ oponoval Kummerog. „To je pak lepší, když něco udělám.“

„Thea si uvědomila vážnost situace, bude pátrat,“ ujišťoval ho Drenderbaum.

„Už jsem ledacos rozjela,“ špitla. „Když všechno vyjde, pak budu mít neomezený přístup ke všem astronomickým datům. I k hyperprostorovému rezonátoru.“

„Co jeto hyperprostorový rezonátor?“ zeptal se Kummerog znuděně.

„Zhruba řečeno... Dají se tím zaměřit zatím neznámé 5 D struktury i velice vzdálených astronomických objektů,“ vysvětlovala a rychle dodala: „Pomocí dat z hyperprostorového rezonátoru se přišlo na podivné události na Trokanu. Teprve rezonátor upozornil Nesmrtelné.“

„Hm,“ zabručel Kummerog. „Takže tím rezonátorem by se daly najít galaxie s naprosto určitým hyperfyzikálním strukturálním vzorcem?“

„O tom jsem přesvědčena,“ potvrdila. Viděla, že se chytil a ona že má opět šanci tuhle situaci přestat.

„A od kdy by to mohlo fungovat?“

„Už od zítřka. To začnu se studiem astronomie. Což taky udělám a můžu studovat tady.“

„To nezní špatně,“ usoudil Drenderbaum. „Pak bychom se vůbec nemuseli stěhovat do Port Arthuru. Bylo by o riziko méně.“

Kummerog si dal s odpovědí načas. Bylo mu jasné, že kdyby se Thea přestěhovala do Port Arthuru, musel by

ji nechat na delším řetězu. Nakonec řekl: „Dobře. Přistupuji na to. Ale když cokoli nebude hrát, Rudy zemře. Kdybych dostal jen sebemenší podezření, že na mě chystáš podraz, pak je mrtev. Rozumě-li jsme si, kočko?“

„Ano.“

„Odved’ ji k Rudymu, Bruno,“ přikázal Kummerog. Skulil Theu z gauče, sedl si před obrazovku a sledoval nejnovější zprávy. „Ať ví, co ji očekává, když selže.“

Bruno Drenderbaum zvedl Theu z podlahy. Podbřišek a ruce měla stále jako bez života. V hlavě jí zůstala po odešlém Kummerogově vědomí velká prázdnota. Thein duch byl už jen fragment, jehož dílky se musely teprve propojit jako puclíky.

Drenderbaum ji zavedl do Rudyho ložnice. Táta ležel oblečený na posteli. Zřejmě spal neklidně, protože v obličeji mu ustavičně potrhávaly svaly.

Když spatřila, že mu na hlavu narazili přílbu hypnoškolitele, vykřikla. Přístroj byl zapnutý a nastavený na maximální výkon. Rudyho zmatená psychika nemohla takový přísun proudících informací nikdy ve zdraví přestát!

Teď jí bylo jasné, proč si Kummerog ten přístroj vyžádal.. Myšlenka byla tak hrůzná, že řvala.

Drenderbaum ji udeřil do obličeje, aby zmlkla. Potom hypnoškolitele vypnul.

„Nebud’ tak hysterická, Theo!“ vyjel na ni. „Ještě to dopadlo dobře. Teď ale už aspoň víš, jaký osud Kummerog tátovi přichystal pro případ, že bys ho chtěla podrazit.“

Bylo jí v té chvíli jasné, že si nemůže dovolit už ani sebemenší chybu. Od této chvíle musí tvrdě pracovat na tom, aby Kummerog dostal, co požaduje.

Dialog 3

Bruno Drenderbaum si při různých příležitostech všímal, že mu kůže odpírá informace. Občas z neznalosti, ale často i proto, že nechtěla převzít odpovědnost za to, kdyby mu určité vědomosti zprostředkovala. Kůže, již Bruno nosil, byla i nadále Kummerogovou součástí a přejímala od něj mentální rozkazy. Kůže se s ním nepouštěla do žádných diskusí o svém prostoru k jednání a do jaké míry je sama závislá na Kummerogovi.

Drenderbaum měl pocit, že se tak cítí dobře, když nemusí vyvíjet žádnou iniciativu a může se dát od něj žít. Když kůže v počátcích dala jasné najevo, kam to spěje a kam on nyní jde, stal se z ní poněkud líný parazit. Když mu nechtěla odpovědět, prostě zasilizovala: „Zeptej se Mistra Kummeroga.“

Byla i náladová. Občas neodpovídala na banality, pak zase odpověděla i na nejvychytralejší otázky.

„Co se stane, když Kummerog zemře? Zemřeš s ním i ty? A byla by to i má smrt?“

„Mistr nezemře.“

„Někdo ho může zabít.“

„Je příliš chytrý, než aby se nechal zabít.“

„To doufám. Ale dejme tomu, že nějakou nepředvídanou okolností přijde o život. Co pak?“

„Pak pro nás nastanou zlé časy.“

„Jak to myslíš?“

„Kdo nám pak bude dávat rozkazy? Kdo nám řekne, co v té či oné situaci máme dělat? Nebyli bychom prakticky schopni činu.“

„Má to snad znamenat; že po jeho smrti nemusíš zemřít?“

„Nemám s Mistrem už žádné biologické spojení. Duchovně jsem on. Fyzicky zase ty. Zůstanu tak dlouho naživu, dokud neumřeš ty. Ale bez Mistra by to nestálo za to.“

„Já jsem také inteligentní bytost a jsem zvyklý se rozhodovat. My dva bychom to společně zvládli.“

„Možná. Ale nestálo by to zato.“

3.

Dorothea chtěla říct: „Corby, jestli mě chceš bezpodmínečně zabít, pak mě špehuj i nadále.“ Ale určitě by to probudilo jeho ochranný instinkt a přimělo ho k dalším akcím.

Proto řekla pouze: „Zneužil jsi mou důvěru, když ses míchal do mých soukromých záležitostí, Corby. Za těchto okolností už s tebou nemůžu spolupracovat.“

Takové bylo její předběžné rozloučení s pracovištěm na Boninu. Corben Matalla na to neřekl vůbec nic. Stál tam jako hromádka neštěstí a zřejmě už nerozuměl vůbec ničemu.

Thea mu však už nic víc vysvětlovat nemohla. Corby zkrátka nebyl muž,

který by jí mohl pomoci, a proto ho musela takhle chladně odstřelit.

Své nejnmutnější věci poslala zásilkovou službou napřed, pak se transmitterem přepravila do Port Arthuru.

Hlavní město Camelotu se rozkládalo na jižním pobřeží světadílu Ophiru. Bylo to velké, rozlehlé město v němž bylo místo pro všech pět set tisíc Camelotůanů. Ale jen někteří zde žili trvale. Podobně jako Thea jich hodně žilo roztroušeně po celé planetě, někteří sloužili na jiných planetách Cerediny soustavy, jiní zase na kosmických stanicích nebo lodích.

Port Arthur měl dokonalý systém parků, které nabízely obyvatelům zotavení a odpočinek. Byly v nich zastoupeny skoro všechny druhy camelotské exotické fauny a flóry. Mohli jste narazit i na druhy masožravých rostlin, jež byly ve volné přírodě nebezpečné. Byly pravidelně krmeny a obehnány energetickými ploty, aby se náhodný chodec nestal jejich obětí. I šelmy, které zde měly životní podmínky skoro jako na svobodě, byly izolovány takovými ploty.

Vzdušný prostor Port Arthuru neznal individuální provoz. Existovala tu hustá síť energetických dopravníků probíhající ve výšce dvaceti metrů nad zemí. Jimi se dal dosáhnout každický bod ve městě. Pro větší vzdálenosti byly k dispozici transmitters.

Thee sterilní atmosféra města nevyhovovala. Snahu včlenit přírodu do městského prostředí považovala za polovičatou. Podobný typ zoologické

zahrady nemůže nikdy nahradit volnou přírodou, pouze ji zkresluje.

Bydlela ve východní okrajové čtvrti. Ze svého bytu ve třetím patře měla výhled na hory, i když jej poněkud narušovalo výzkumné centrum s přilehlým hlavním štábem, technickou nervovou centrálou Camelotu.

Viděla i obrovský ošklivý kráter na místě, kde stával Dok II. Na této servisní stanici zkoumali vrak jedné ježatky. Když vrak vyvolal atomový požár, museli Dok II i s okolní půdou přesunout do vesmíru a potom do hyperprostoru.

Jednou ten kráter zasypou, osadí zelení nebo nahradí jinou servisní stanicí, takže už nic nebude tento případ připomínat.

To bylo Thee ostatně jedno. O nějakou vyhlídku nestála. Přicestovala do Port Arthuru, aby pracovala pro Kummeroga.

Zavolala na univerzitu a udala svůj zápisný kód. Referentka jí slíbila, že jí co nejdříve zašle podklady o přednáškách a jejich termínech.

„Některé podklady potřebuji velice urgentně,“ řekla Thea. „Mohla bych ještě dnes dostat přístup k paměti?“

„To je velice nezvyklé...“

„Možná ano, ale přece jde nějak zařídit, abych mohla se studiem začít ihned.“

„V zásadě ano, ale...“

„Přece to není o tolik práce navíc, ne? A mně bys tím moc pomohla.“

„Tak dobře. Zařídím, abys okamžitě dostala přístupové právo k veškeré astronomické látce.“

„A taky přístup k astronomickým stanicím,“ dodala Thea, „a simulátorům - tedy ke všem zařízením, jež slouží k získání praxe.“

„Tak horlivého studenta jsem tu snad ještě nezažila.“

Potom Thea zavolala Rudymu, aby získala od Kummeroga další instrukce.

„Jsem teď v Port Arthuru a rozjela jsem všechno potřebné,“ řekla, když sena interkomu ukázala Rudyho tvář, vědoma si toho, že Kummerog a Bruno Drenderbaum používají Rudyho jenom jako naslouchadlo. „Můžu se dát rovnou do práce.“

„Prima,“ řekl Rudy. A po krátké pauze, během níž slyšela šepot, pokračoval: „To s tím hyperprostorovým rezonátorem zní velice dobře. V jednom pořadu o něm mluvili... Touhle věcí by ses skutečně měla zabývat.“

„To rozhodně udělám,“ potvrdila. „Ale myslela jsem si, že by nebylo špatné zkoumat jen kosmické objekty s určitou hyperstrukturou.“

Nastala opět krátká přestávka, teprve pak Rudy odpověděl. I nezasvěcený, který by naslouchal, by si všiml, že její otec není ve své kůži a mluví o něčem, čemu absolutně nerozumí.

„Tvůj původní záměr byl přece,“ řekl koktavě a přesně papouškoval, co mu našeptával Drenderbaum nebo Kummerog, „najít všechny galaxie v okruhu asi...deseti milionů světelných let, které - mají co? - aha, nezvyklý hyperemi... cože?“

„Hyperemise,“ pomohla mu.

„Jo, to je ono,“ souhlasil s úlevou Rudy. „Takže tím začni nejdřív. Zkus

vymežit možnosti toho hyperprostorového tento.“

„Ale to pak potřebuji podklady, Rudy,“ řekla Thea. "Zapomněla jsem je doma. Budeš tak laskav a pošleš mi je?“

Rudy se nejdřív zatvářil bezradně. Ale jeho našeptávači věděli, kam Thea míří.

„Aha, tvoje podklady, Margo... Hned je dám do paměti tvého interkomu.“

„Díky, Rudy. Ohlásím se znovu. Zatím dávej na sebe pozor.“

„Hodně štěstí, Margo.“

Necelou minutu nato dostala potřebná data. Přehrála si je do paměti a podívala se na ně.

Podle očekávání se jednalo o data jedné galaxie. Byla to spirála s příčkou typu SBb nebo SBc zhruba o průměru 60 000 světelných let, přesnější údaje Kummerog neměl. Ale údaje jí předal aspoň v galaktických jednotkách.

U soudila, že Kummerog tuhle přípravu udělal už na Mimasu. Zřejmě neznal přesnou velikost a hmotu hledané galaxie. Byly u toho i nějaké hyperfyzikální vzorce, kterým nerozuměla. Ale křížový odkaz k těmto vzorcům jí řekl, co s nimi má dělat.

Odkaz zněl následovně: *Tento charakteristický a nezaměnitelný hyperzdroj se dá zjistit hyperprostorovým rezonátorem. Vzorec je ukazatel k hledanému objektu.*

Nebylo nijak, snadné dostat se k hyperprostorovému rezonátoru, třebaže měla k němu přístupové právo. Když chtěla uplatnit svůj nárok, sice trochu žasli, ale nepřekáželi jí.

Musela shuttlem odletět na oběžnou dráhu na jednu stanici. Prototyp hyper-

prostorového rezonátoru s odpovídajícím dosahem byl na orbitální stanici Cam IV.

Po krátkém dotazu zjistila, že ani „Rudy“ proti takovému odskoku nic nenamítá a že jí přeje hodně štěstí a úspěch.

„Kdy jsi v sobě objevila takový zájem o vesmír, Dorotheo Ringentová?“ zajímal se velitel orbitální stanice Cam IV, Jamero Inquard, kterému se neřeklo jinak než Jam. „Pokud vím, zabývala ses zatím mikromechanikou v bezpečnostní oblasti. To spolu moc neladí.“ Byl to štíhlý Pozemšťan střední postavy s úzkým obličejem a hnědými vlasy, jež si česal uprostřed na pěšinku. Thea ho odhadovala tak na stovku.

„Hvězdy byly vždy mojí touhou,“ odpověděla připravenou lží. „Teď bych se jimi chtěla konečně zabývat: Astronomie mě neskutečně fascinuje.“

„To ano, je fascinující a velice obsáhlá,“ souhlasil s ní Inquard. "Má nepřebornou řadu vedlejších oblastí a člověk musí ustavičně myslet na to, aby se neztratil ve zkoumání kosmických objektů. Tak pojď, ukážu ti stanici.“

Osm orbitálních stanic mělo stejný tvar jako čtyři pozemní stanice, uspořádané do půlkruhu za zeleným pásem Port Arthuru. Jednalo se o kulaté disky o průměru 1200 metrů a výšce 100 metrů.

Cam IV byl koncipován jako hvězdárna, i když se na něm nouzově daly opravovat i kosmické dopravní

prostředky. Většina zařízení však byla určena k astronomickým pozorováním. Byla tu tři velkoryse pojatá planetária, z nichž jedno bylo naprogramováno výhradně na Mléčnou dráhu a Lokální skupinu, mocenskou oblast super-intelligence ID. Druhé bylo určeno pro dálkové projekty a zabývalo se celým vesmírem včetně arresa.

„Model arresa,“ vysvětloval Jamero Inquard, „pochází od Cyra Morgana, toho nejlepšího astronoma, jakého jsem kdy poznal. Byl to hlavní vědec na BÁZI, než přešel na Camelot. Jeho smrt je pro nás nesmírná ztráta.“ Cyrus Morgan přišel o život při atomovém požáru vaku ježatky v Doku II. „Cyrus dal do svého díla všechny znalosti z poslední expedice k Vlasu Bereničinu. Doufal, že další materiál získá z ayinských archivů na Trokanu... To se mu však bohužel nesplnilo.“

Třetí planetárium bylo určeno pro experimenty. Zde si astronomové mohli po libosti vytvářet modely představ svých vlastních univerz.

„Je to mnohem víc než jen nějaké hraní,“ poznamenal k tomu Inquard. „I když jsme pronikli už hluboko do vesmíru a vidíme až ke kvazarům, dosud nemáme konečnou odpověď na otázku o původu vesmíru. Ale s tím tě nechci ještě zatěžovat.“

Byly tam celkem čtyři observatoře s celými bateriemi všemožných teleskopů. V jedné se zkoumaly výhradně černé díry a materiální zdroje a negace.

Černé díry se přezkoumávaly, zda se nedají přiřadit k prastaré síti černých hvězdných cest - na Camelotu dokonce

nevyloučili ani možnost, že tyto černé hvězdné cesty by se daly jednoho dne využít i pro Galaktiky.

Materiální zdroje a negace vznikaly jak známo ze superinteligencí nebo jejich negativních ekvivalentů, a jejich pozorováním a měřením chtěli získat další informace o kosmokratech, kteří vznikali z materiálních zdrojů.

„A to vede přímo k třetí základní otázce.“ uzavřel Inquard téma.

V následující observatoři jen tak mimochodem ukázal na hyperprostorový rezonátor, který tam byl instalován. Pak už Thea naslouchala jeho výkladu jen na půl ucha.

Při první vhodné příležitosti mu skočila do řeči: „Říkali mi, že můžu rezonátor používat.“

„V zásadě ano - ale k čemu by ti to bylo? Nehleď na to, že přístroj je ještě ve vývoji, dodává data, která jsou laikovi naprosto k ničemu.“

„Ale přesto bych to ráda zkusila,“ zaprosila.

„Ty se do toho ale ženeš děvče,“ řekl Jamero Inquard a pokrčil rameny. Obrátil se k hyperprostorovému rezonátoru a křikl na jeho obsluhu: „Hej, Gerry, ujal by ses této mladé dámy?“

Přišel k nim mladý muž atletické postavy s krátkými světlými vlasy a přátelským usměvavým obličejem. Jamero Inquard ho představil jako Geralda Steinera a vysvětlil mu, že nová studentka Dorothea Ringentová by ráda pracovala na rezonátoru. Pak je ponechal o samotě.

Gerald Steiner se zašklebil. a řekl: „Hyperprostorový rezonátor není hračka pro malý holky.“

„To vím, ale zas tak hravá holčička nejsem,“ odpověděla Thea. „Mám tu jeden vzorec, patrně hyperfyzikální, se kterým si nevím rady. A myslela jsem si, že by mi rezonátor pomohl.“

„Takže ty sis myslela. Ukaž.“

Předala mu nosič dat a Gerald Steiner ho strčil do čtečky. Hned nato se v holokostce nad konzolou ukázala řada podivných vzorců. V dalším okně bylo vidět do sebe propojené diagramy a ve třetím složité poznámky.

Gerald Steiner jen tiše hvízdal.

„Kdes to vzala?“ zeptal se užasle. „To by tady musel být aspoň Myles Kantor, aby to prokoukl aspoň z polovičky.“

Thea vyrukovala s připravenou lží. Našla vzorce v otcových věcech, schovával je ještě z dob, kdy byl svobodným obchodníkem, a okopírovala je. A protože je to jeho památka Z Monosovy éry, ráda by zjistila, oč tady jde. Programy, které měla zatím k dispozici, přišly jen na to; že se jedná o hyperfyzikální kosmické hodnoty, nikoli o pevné konstanty. Dokázal by s tím rezonátor něco udělat?

„Můžu to do něj nacpat, ale ještě pár hodin na něm poběží testy,“ řekl Gerald Steiner. „Do zítřka do rána to nepůjde. Musíme počkat, až Siganci skončí s vyladováním. A můžeš mi říkat Gerry. Neskočíme si na něco na zub?“

Než stačila Thea přikývnout ohlásil se z ničeho jakýsi hlas: „Jestliže to není malá Dora, pak nechci být Goliáš!“ zaznělo jí těsně u levého ucha.

Jasný hlas zřejmě podporoval zesilovač. Když se za hlasem obrátila, spatřila ve vzduchu asi metr před sebou Sigance. Jedenácticentimetrový človíček vypadal ve skafandru o dobré dva centimetry větší.

„Dora?“ podivila se neobvyklému oslovení. „Zpravidla mi říkají Theo.“

„To je možné, ale já ti vždycky říkal Doro,“ tvrdil Siganec, z něhož byla ze skafandru vidět jen hlava se zeleným obličejem a havraními vlasy. „Ale kolik je to už let? Třicet? Nebo víc? Poznal jsem tě jako malou holčičku, když tě učily Mila a Nadja. Byl jsem jedním z prvních Siganců na Camelotu. Pak jsem tě dlouho neviděl. Hezky jsi vyrostla. To si na mě už nevzpomínáš, Doro? To jsem já, David, Golgar.“

„Myslím, že si na tebe nevzpomínám...,“ řekla nejistě. Neměla ~ dětství žádnou jasnou vzpomínku na nějaké Sigance. Ukazovali se až později, když už byla dospělá. Jestliže se tenhle Siganec vyskytl někdy v jejím dětství, pak musel vystupovat velmi nevýrazně.

„Ale tvé jméno znám. Máš pověst velice drzého Sigance, můžu-li to tak říct.“

„Nebudu déle rušit,“ řekl Gerry a ustoupil. „Takže ráno u rezonátoru, Doro.“

„Theo, prosím,“ opravila ho.

Když Gerald Steiner odešel, zeptala se Davida Golgara: „Co to s ním je? Nejdřív se choval jako nějaký nepřítel ženských a teď si hraje na citlivku. To je vážně takový stydlivka?“

„Ne, je jenom na mužský.“

Thea se musela Sigancově drzosti zasmát, každý jiný Siganec by už při pomyslení na homosexualitu "zezeleenal". Hned jí byl trpaslík sympatičtější. Napadlo ji staré přísloví: *Sigance nevidíš*. A pomyslela na to, že tenhle David Golgar by snad mohl být její důvěrník...snad by jí mohl pomoci.

„Gerry mě chtěl pozvat na svačinku. Nezastoupíš ho, Davide?“

Dialog 4

„Mám vážný problém, Davide. Hloupé je na tom to, že to nemůžu nikomu říct, protože by tím byly ohrožený životy.“

„To vypadá, jako že se mnou počítáš jako s důvěrníkem. Ale než budeš mluvit dál, chci tě varovat, že mě považují za značně nespolehlivého. Jen se zeptej mého šéfa Aberna Pintorase.“

„Můj problém se vlastně týká všech Camelotůanů.“

„To jsem zvědav. Můžeš se mi svěřit. Když s tím nebudu chtít nic mít, pak na to prostě zapomenou. Tak je to jednoduchý.“

„Jenže zas tak jednoduše to nejde. Ale poslouchej, Davide. Vzpomínáš si na tu havárii jetu? Při ní měli přijít o život dva aspiranti Camelotu.“

„Jasně že si vzpomínám. A kdo by si nevzpomínal. Jmenovali se Andor Felsch a Simon Dury. A jsou prokazatelně mrtví.“

„Právě že ne. Já sama jsem zfalšovala výsledky. Oba jsou naživu. A jsou to velice nebezpeční hoši.“

„Tomu nevěřím. Proč bys falšovala podklady a dokazovala jejich smrt?“

„Nacpali se k mému tátovi v boninských horách a drží ho jako rukojmí. Vyhrožují, že ho zabijí. Proto to nemůžu ohlásit a musím dělat, co po mně požadují.“

„A proč se s tím svěřuješ zrovna mně?“ „Sigance nevidíš. Můžeš se vlastníma očima přesvědčit o situaci a pak rozhodnout, co se s tím dá dělat. Nesmíš o tom ale už nikomu říct.“

„To se mi nelíbí. Když se do toho pustím, stanu se tvým komplicem.“

„Právě takového komplice hledám. Nutně potřebuju pomoc. Už si nevím rady. Jsi přece můj přítel, Davide?“

„Atraktivní ženě jsem ještě nikdy nedokázal říct ne.“

4.

„Promiň, že jsem byl na tebe včera tak hrubý, Theo,“ omlouval se Gerald Steiner, když se setkali u hyperprostorového rezonátoru. „Jinak nemám ve styku s ženami problémy.“

„Předcházel jsi prostě možnosti, že bych tě chtěla balit,“ řekla žertem Thea. „Ale neměj strach, nejsi můj typ.“

Od té chvíle si rozuměli skvěle.

Viditelná část stacionárního hyperprostorového rezonátoru byl parabolic-kýpult s ramenem o délce pěti metrů. Srdce hyperprostorového rezonátoru, tedy složité přístroje k dálkovému měření hyperimpulzů, zabíralo pětikrát víc místa a skrývalo se za ostěním observatoře, jak jí prozradil Gerry.

„Dal jsem zatím načíst tvoje data a teď je použiji jako východisko pro další průzkumy v hyperprostorovém rezoná-

toru," vysvětloval. „Jedná se o složité a vzácné hyperspektrum jedné galaxie..."

„To jsem ti zapomněla říct, Gerry," přerušila ho. „Možná to budou přibližovací data jedné spirály s příčkou typu SBb nebo SBc."

„To je jedno," pokračoval. „Spektrální linie mají více vrstev a jsou složité. Nedokážu si představit, že se na ně přišlo za Monosových časů. S tehdejšími přístroji nebyla taková měření možná. Upřímně řečeno, pochybuji, že by se i dnes dospělo k takovým výsledkům."

„A nemohou ta data pocházet přímo od Monose?" nadhodila. I na tuto otázku byla připravena. „Monos byl na Phoenixu v postavě Pedrasse Focha. Mohl ta data z nějakého důvodu uložit v Mandalay."

„To by bylo jediné vysvětlení jejich existence," řekl Gerry a pokrčil rameny. „Ale obávám se, že marníš u rezonátoru čas, Theo. Není to kouzelný stroj, za jaký ho možná považuješ. Má ještě řadu dětských nemocí. Ale nehledě k tomu, není jako nějaký kouzelný proutek schopen vyhledat někde ve vesmíru takové hyperspektrum. Potřebovali bychom aspoň souřadnice, ukazující přibližnou pozici objektu."

„Proč mi bereš naději?" „Chci ti jen ukázat, jak reálné asi jsou naše vyhlídky."

„Ale při pozorování Trokanu byl rezonátor úspěšný," namítla. „Přece teprve díky jemu se zjistily znepokojující přesuny struktur a tím se přišlo i na to, že se na planetě děje něco nezvyklého."

„U Trokanu byly úplně jiné předpoklady," vysvětloval Gerry a dal se do práce.

Na holografickém displeji se hnaly sloupce vědeckých značek a symbolů tak rychle, až se z toho točila hlava.

Gerry pokračoval: „Za prvé jsme věděli, že Trokan je v časosběmém poli a že planeta prochází neskutečně rychlým vývojem. Dále jsme zjistili, že na Trokanu jsou náznaky inteligentního života. Byla ještě řada dalších známých výchozích parametrů. Zkrátka, věděli jsme, na co si dávat pozor - a rezonátor měl množství materiálu, podle nějž se mohl orientovat. A Trokan byl dost blízko a přijímali jsme silné hyperimpulzy."

„U těchto dat se ale jedná o spektrální analýzu galaxie," nevzdávala se. „A celá galaxie je podle mě velice silný hyperzdroj."

„To ano," souhlasil. „Jenže kde ten hyperzdroj leží? A jak je daleko? Máme přece jen maličkou naději na úspěch. Ale skutečně jen prťavou. Už dávno jsme začali s měřením a záznamem hyperprostorových spekter galaxií. Vesmír, bereme-li jako počáteční bod Camelot, rozdělíme na díly nekonečné koule. A pak si bereme jeden kousek kosmického dortu po druhém. Nejdříve do hloubky deseti milionů světelných let a pak jdeme o deset let hlouběji a tak dál. Takhle jsme už změřili pár stovek galaxií. Možná je ta tvá mezi nimi..."

„To bych byla velice ráda, Gerry."

„Proč ti na tom tolik záleží? Mluvíš, jako by na tom závisel tvůj život."

„Tak dramatické to zase není.“ Pokusila se o úsměv. „Jen mám ráda úspěch. Byl by to dobrý počinek do studia astronomie.“

Nebylo to moc dobré vysvětlení, ale jiné mu dát nemohla. Přitom šlo skutečně o život. Protože to ona přemluvila Kummeroga na pokus s hyperprostorovým rezonátorem. A skutečně věřila v úspěch. Jestliže však pokus selže, pak si bude Kummerog myslet, že ho úmyslně oklamala. A potom běda Rudymu.

„Takový úspěch by zhodnotil i rezonátor,“ slyšela Gerryho. „A je tu ještě něco. Jak jsi říkala, že data možná pocházejí od Monose, dostal jsem nápad, Monos je potomek Taureca a Gesil, kosmokratů. Pak by bylo možné, že tato data patří objektu nedaleko nějakého materiálního zdroje - nebo onomu místu ve , vesmíru, jímž Taurec s Gesil a Eirene prošli za materiálními zdroji ke kosmokratům...“

Thea na něj pohlédla s nadějí v očích. Tahle myšlenka se mu zjevně zalíbila, jako by ho fascinovala a plně ho očarovala.

Chudáčku, Gerry, pomyslela si. Co jsem ti jen s tímhle nesmyslem nasadila do hlavy ? Ale nemohla mu to zase vymlouvat. Nemohla mu přece říct pravdu.

„Uvidíme,“ řekla jen.

Za necelou hodinu rezonátor porovnal všechna data v paměti se zadanými daty. Výsledek byl negativní. Nikde nenalézal shodu, ani náznakem.

„To už z něj nejde vytáhnout víc?“ zeptala se sklesle.

„Nemusíš být hned zoufalá,“ oddával jí Gerry odvahu. „Je tu ještě celá řada dalších možností, jak ta data přefiltrovat. Třeba budeme mít štěstí a najdeme přece jen jednu shodu.“

Jednou není dost rychle. Co má teď říct Kummerogovi?

David Golgar byl přesvědčený, že mu Thea neřekla celou pravdu. Především mu neprozradila nic bližšího o Andoru Felschovi a Simonu Durym. Jsou ozbrojeni a velice nebezpeční, to bylo tak všechno, co se o nich dozvěděl. Ale nic o tom, co jsou zač, jaké mají úmysly a pro koho pracují - jestli pro Křišťálové impérium, Fórum Raglund nebo pro Galaktické strážce.

Než se David do věci pustil, poinformoval se o pozadí. V souvislosti s oběma aspiranty Camelotu došlo k řadě podivných událostí. Nejdřív po jejich odletu z BÁZE vybuchla tamní kancelář Camelotu. Potom byla stejným způsobem zničena základna na ORIONU- 738, kde se setkali s lodivodem Keromem. Skutečné příčiny těchto "nehod" se dodnes nezjistily. Potom se oba i s lodivodem zřítily na Camelot a zahynuli. Vyšetřování potvrdilo, že na místě neštěstí se našly pozůstatky dvou lidských bytostí.

Thea však tvrdila, že tyto podklady byly zfalšovány. Její nevlastní bratr Andreo Brasseur, který zaujímal vedoucí místo v bezpečnostní službě, jí umožnil přístup k výsledkům vyšetřování. David toho muže hned po svém

návratu z Camu IV navštívil na pracovišti. Brasseur byl stejně jako Thea potomek svobodného obchodníka a vyrostl v camelotské divočině. Zpočátku se vykrucoval, ale potom Davidovi potvrdil, co říkala Thea. Ulevilo se mu, když ho David ujistil, že tato záležitost zůstane jen mezi nimi a bez následků.

Teprve potom se dal David přepravit transmitterem na světadíl Bonin, aby pozoroval Rudyho obydlí. Netušil, jaká bezpečnostní opatření Andor Felsch a Simon Dury provedli.

Siganský minikluzák byl však příliš nápadný, protože se dal snadno zaměřit. Takový stroj by každopádně vzbudil podezření a ohrozil celou akci.

Proto se rozhodl pro pouhý letací bojový oblek. Poskytne mu dostatečnou ochranu, při minimálním provozu se dá těžko zaměřit a bude s ním navíc operativnější.

Ozbrojil se jen třicentimetrovým, ale velice výkonným kombimetem a prakem. Prak sloužil Sigancům především k tomu, aby se mohli bránit před menšími dravci a nemuseli je hned zabíjet. Vrhá kuličky z tvrdého plastiku, které například dokázaly zahnat dotěrné kocoury.

Takto vyzbrojen zaletěl do centrálního masivu Boninu a přiblížil se k Rudyho obydlí asi na kilometr. Potom obydlí obletěl těsně nad zemí a zaměřovacími přístroji v obleku osahával terén. Když se přesvědčil, že nikde v okolí nejsou instalovány technické přístroje, přiblížil se na pět metrů k energetickému plotu. Znovu létal dokola a jemným zaměřo-

váním se přesvědčoval, že nikde nejsou nainstalovány pasti nebo špioni.

Takové opatrné propátrávání terénu mu zabralo tři hodiny. Chýlilo se k večeru a Ceres zvolna klesala k obzoru. David si už byl jist, že se vně plotu může pohybovat naprosto bez obav - pokud ovšem patřičně stáhne energetický režim obleku.

Po celou tu dobu se v domě nic nehnulo. Stál tam jako opuštěný.

Tu se otevřely dveře a z nich vyšel stařec s batohem na zádech. Musel to být Thein otec Rudy. Batoh byl sice narvaný k prasknutí, ale nezdál se těžký, protože Rudy šel vzpřímeně a vykračoval si celkem křepce. Byl to vůbec statný stoosmdesátník.

Rudy si ovladačem vytvořil strukturální otvor v plotě, prošel jím a opět jej za sebou zavřel. Pak začal sestupovat. David ho sledoval z bezpečné vzdálenosti.

Rudy šel tak rychle, že David musel použít antigrav, aby s ním vůbec "udržel krok". Stařec došel k cíli za půl hodiny.

Byla to malá jeskyně. Vlezl do ní. Když o něco později vyšel, měl batoh prázdný. Vylezl na skalní výstupek, vytáhl z kapes proviant a pojedl.

David zatím navštívil jeskyni a našel v ní smetiště. Ta hora odpadu sestávala ze všemožného obalového materiálu od potravin. Většina byla od krmení pro zvěř a rostliny.

David už věděl o nadměrných dávkách potravin, o něž Thea pro otce zažádala. Existence tohoto smetiště dokazovala, že Rudy ty potraviny neskládá ani

nedává zvěři a masožravkám. Ti, kdo to množství potravin spotřebovávali, musí být v domě.

Co jsou Andor Felsch a Simon Dury za lidi, že mají apetit za deset? Jsou to vůbec lidé?

Rudy dojedl. Seděl tam bez hnutí a pozoroval západ slunce. Pak najednou, jakoby bezdůvodně, vyskočil a dal se na útěk. Sbíral kameny a házel jimi.

„To si sakra jeden už nemůže ani vychutnat západ slunce, aby ho při tom neobtěžovali drakisti?“ nadával a dál házel kameny po fiktivním cíli, který zřejmě ustavičně měnil místo.

Když se David podíval pozorněji, všiml si malé sondy, která létala kolem Rudyho jako obtížný hmyz. Měla zhruba tvar hrotu šípů. Takového špiona David ještě neviděl.

Rudy dál házel kameny, ale bez šance, že by sondu skutečně trefil.

David si vytáhl prak, nastavil ho a namířil. Když Rudy hodil znovu kamenem, David sondu sestřelil.

„Zásah! Zásah!“ zajásal Rudy a dal se do radostného tance. „To mi Bruno neuvěří!“

Jak to Bruno, a ne Andor nebo Simon? Že by se v domě usalašili ve skutečnosti tři agenti?

Rudy ani nepočkal, až Ceres dospěje k obzoru, a dal se hned na zpáteční cestu, zřejmě aby "Brunovi" vyprávěl o svém neuvěřitelném zásahu. Patrně netušil, že ho při vycházkách pozorují jeho vlastní hosté. David jen doufal, že stařec nebude mít ze sestřelu špiona nepříjemnosti.

Když Rudy vcházel do strukturálního otvoru v plotě, David mu se zapnutým

deflektorovým štítem proklouzl mezi nohama. Potom se schoval za kamenem a deflektor opět vypnul.

Od této chvíle pokračoval per pedes. Nyní musel vše dělat ručně nebo nožmo, aby se nepřišlo na zdroj energie...

K domu to bylo jen takových čtyřicet metrů. Ale bez gravoneutralizátoru dala hmotnost bojového obleku zabrat. Proto se David rozhodl, že se obleku zbaví a bude postupovat jen s kombimetem a prakem. Přirozeně to znamenalo, že v případě odhalení se mu nepodaří tak rychle utéct.

Ale k tomu nesmí dojít. Musí být zkrátka opatrný.

Přískoky se dostal k domu. Stačil Rudyho, ještě dohnat a byl na místě, když si otevřel zadní dveře a vcházel do domu. David vklouzl těsně mezi zavíranými dveřmi.

Rudy se smál a kráčel chodbou, tleskal a volal: „Bruno! Bruno! Dneska jsem měl svůj první sestřel! Konečně se mi podařilo dostat drakistického špiona. To byl ale zásah!“

Když se ve dveřích na konci chodby ukázala mužská postava, David se ukryl za rohem. Opatrně vyhlížel, ale muže ani pořádně neviděl, protože se proti osvětlenému obývacímu pokoji rýsoval pouze jako silueta.

Nebyl to nijak impozantní zjev, spíš malý a hubený. Světlo se mu odráželo od lysé hlavy.

„To ale není žádný důvod k jásotu, Rudy,“ řekl muž vyčítavě. „Kolikrát ti mám opakovat, že ty sondy za tebou posíláme my? A to pro tvou vlastní

bezpečnost. Nemůžeš očekávat, že tě za to ještě pochválíme...”

„Vy se teď zlobíte?“ zeptal se Rudy bázlivě.

„Klid!“ zaburácel se z obývacího pokoje hlas a přehlušil vzrušený komentář na videovizi. „Koukám na zprávy.“

„Zlobíme se,“ řekl muž ve dveřích mírně. „Musíš se konečně naučit, Rudy, rozeznávat realitu. Chce to i Thea.. Proto tě musím uklidnit.“

„Ale já se chci koukat na zprávy,“ pravil Rudy vzpurně.

„Jenom bys při nich rušil,“ pravil muž. „Teď budeš s hypnoškolicem.“

Muž vyšel na chodbu, vzal Rudyho pod paží a vedl ho k postranním dveřím. Padlo mu světlo do obličeje, takže David konečně viděl podrobnosti.

Ten kulatý, tuctový obličej přece znal. Trvalo však několik vteřin, než mu došla skutečnost. Pravda ho zasáhla jako blesk z čistého nebe.

Byl to Bruno Drenderbaum! Pravá ruka komisaře Cistola Khana! Drenderbaum, který zmizel z Mimasu spolu s tím tajemným Kummerogem. A všichni je zoufale hledali po celé Mléčné dráze.

Davidovi chvíli trvalo, než se vzpamatoval. Zatímco Drenderbaum zašel s Rudym do místnosti s hypnoškolicem, prošel David opatrně chodbou ke dveřím do obývacího pokoje. Přibližoval se k nim po milimetrech, aby nahlédl dovnitř.

Nejdřív spatřil videostěnu. Právě dávali scény z velkého souboje dvou

galaktických kulovitých křižníků s ježatkami vetřelců, kterým se souhrnně říkalo Tolkandové, i když se zjistilo, že se jedná nejméně o čtyři národy.

Hlasatel, který dění komentoval, právě říkal vzrušeným hlasem: „*Tolkandové v této ofenzivě dobyli pět cílů. Padl pozemský důlní svět Kataora, třebaže Cistolo Khan nasadil k obraně 1 000 bitevních lodí, mezi nimi i dvacet velkokřižníků třídy PAPERMOON, vyzbrojených kompenzátory 5 D indiferece, zázračnou zbraní, která má kompenzovat koktavý pohon ježatek. Zázračná zbraň však selhala. I unithanský svět Matjuula padl vetřelcům do rukou stejně jako Azgola, planeta Křišťálového impéria, a araská kolonie Euhja. Největší ztrátou pro Galaktikum je však dobytí soustavy Scarfaaru s Lokvorthem a Humanidromem. Obě jsou obehnány agresivním skenovacím polem a pro Galaktiky nepřístupné a definitivně ztraceny. Miliony Galaktiků, jež na nich zůstaly, stihne stejný osud jako osadníci na Lafayette.*“

Davidova výjevy tak upoutaly, že málem zapomněl. proč tady je. Zpráva o dobytí dalších galaktických planet ho zastihla naprosto nepřipraveného.

Na Camelotu bylo sice známo, že taková ofenzíva probíhá, protože. Atlan vyžadoval podporu pro Galaktiky. Ale zpráva o pádu Lokworthu a Humanidromu do M 30 ještě nedošla. David se tady teprve teď dozvídal oficiálně o porážce Galaktiků.

„*Posledním cílem Tolkandů byla soustava Vegy, jež má svou blízkostí k Zemi zvláštní strategický význam.*“

Proto, Liga , nasadila na obranu všechny lodě , jež má k dispozici. Vítězství nad Tolkandy bylo nyní povinností. Neboť toto byl už druhý útok na Vegu - a jestliže by padla bašta civilizace v bezprostřední blízkosti Země , pak by velmi pravděpodobně byla jako další na řadě Země...

Do komentáře se ozývalo jakési nesrozumitelné bručení. Vycházelo z místa, na které David zatím neviděl. Siganec se marně snažil vyposlechnout z toho bručení nějaký smysl.

Konečně se dostal na místo, z něhož mohl přehlédnout celou místnost. A tam seděl Kummerog! Jeho podobu znal.

Ta však tak docela nesouhlasila s tím, co viděl nyní. Z těla mu všude visely cáry průsvitné kůže, jako by přes sebe přehodil příliš velké roucho. Tvář působila dojmem, že se roztéká.

Kummerog ležel na boku, hlavu si opíral o dlaň, v druhé ruce měl tlustou klobásu, ze které lačně ukusoval.

„Bitvu o Vegu jsme vyhráli! Je to bezesporu nejceněnější vítězství, jakého Galaktici kdy dosáhli nad vetřelci v Mléčné dráze. A naprosto jasně musíme prohlásit, že na tomto triumfu má lví podíl hrdinná podpora ze strany Arkonidana Atlana a jeho spolubojovníků z Camelotu. Je načase , aby se na Zemi i v celé Mléčné dráze přehodnotil názor na hnutí Camelot. Možná se Nesmrtelní a jejich camelotská družina stali nejvýznamnějšími spojenci Ligy svobodných Pozemšťanů ...“

Kummerog si říhl a okomentoval to nějakým cizím jazykem. Davidovým uším to znělo velmi pohrdavě.

Z chodby se ozvaly kroky a Bruno Drenderbaum vešel do pokoje.

„Nasadil jsem mu hypnoškolitele,“ řekl. „Jestli se ptáš, pak ti odpovím, že mu to bude stejně na nic. Je zatvrzelý a není ochoten přijmout realitu.“

„Jak se mu to jen podařilo, že kamenem srazil moji sondu?“ divil se vztekle Kummerog. „Ještě jednou mi něco poškodí a zlomím mu vaz.“

„Rudyho a Theu potřebuješ,“ připomněl mu klidně Drenderbaum.

„Dlouho už ne,“ odvětil Kummerog. „Až se GILGAMEŠ vrátí na Camelot, jdeme na věc.“

„Už se bude vracet?“

V té chvíli řekl hlasatel jako by Brunovi odpovídal: *„Právě jsme dostali zprávu, že GILGAMEŠ vlétává pod vedením Homera G. Adamse do soustavy Ceres. Křižníky vyslané do krizové oblasti zůstávají prozatím na svých pozicích. Chybí i Atlanův segment RICO .Atlan letěl s Mylesem Kantorem do Sluneční soustavy na inspekci Trokanu...“*

Kummerog cosi vychrlil v té cizí řeči a znělo to jako kletba.

„Předpokládám, že se ti nehodí, když se GILGAMEŠ nevrátí kompletní,“ pravil účastně Bruno Drenderbaum.

„Mluv se mnou bröhnsky,“ osopil se na něj Kummerog. „Rád bych slyšel svou řeč.“

Pak se už bavili jen cizím jazykem. David měl vztek, že odložil výzbroj. Velice rád by si ten rozhovor nahrál a dal ho vyhodnotit. Ale i tak už slyšel dost.

Opatrně se stáhl a nepozorovaně vyšel ven. Když se dostal k úkrytu, oblékl si opět bojový oblek a odletěl do Mandalay. Odtud se transmitterem dostal do Port Arthuru.

Ještě se nerozhodl, co podnikne, ale vzhledem k situaci, nemůže dodržet slib, že si vše nechá pro sebe.

Dialog 5

„Už vím o tobě hodně, Kummerogu. Znáám i podrobnosti o tak temných momentech tvého života, že tě vlastní deportovali do Bröhnderu. Od tvé kůže jsem se dozvěděl, jak ses tam prosadil a na asteroidu Klinker jsi kolem sebe shromáždil věrné služebníky. Znáám dokonce jména nositelů kůže a dokážu je přiřadit k národům. Jako třeba Vaikhuura, unankjurského vědce. Technika Gonzerola z trpasličího národa Blibbů...“

„Nudíš mě, příteli Bruno. Kam tím míříš?“ „Příteli? Ve skutečnosti jsem přece jen tvůj otrok. Tvoje kůže ho ze mě dělá.“

„Neznám jiné přátele než ty, kteří jsou mi otrocky oddáni. Přesto jsi pro mě něco jiného, Bruno.“

„A sloužím ti rád. Znáám tvůj vztah k ostatním nositelům kůže. Tak vím, že Yokanrogova smrt v arzenálu Baolin-Nda tě hodně sebrala...“

„Po tolika letech bude po smrti celá řada mých věrných. Šedesát šest vašich let jsem spal zimním spánkem. Ta léta neprošla u ostatních beze stopy. Ale nač takové zbytečné řeči?“

„Už delší dobu sleduješ dění kolem Tolkandů. Zdá se, že tě nadmíru zajímá. To nasvědčuje tomu, že jsi s nimi už měl někdy něco do činění. Ale já o tom nevím. Kůže mi nechce nic prozradit.“

„Hm.“

„Když jsme s PRETTY PLAID narazili na předvoj ježatek a zachytili ty impulzy, tak jsi něco poznamenal a nikdy ses k tomu už ne- vrátil. V souvislosti s Tolkandy jsi doslova řekl: „Netušil jsem, že se tahle galaxie ocitla v tak akutním nebezpečí. To komplikuje mnoho věcí. Musíme pracovat pod značným časovým tlakem. Nechceš mi k tomu konečně něco říct?“

„Ne. Jen tohle - svou galaxii můžeš, Bruno, odepsat. Z části Mléčné dráhy bude zakrátko poušť. Musíme Se včas ztratit. Tahle oblast je nebezpečná.“

„Tvé znalosti by byly pro Galaktiky tak cenné, že bys je jimi mohl vydírat o cokoli. Proč toho nevyužiješ?“

„Není v mé povaze, abych jiným pomáhal. Ani když z toho budu mít výhodu. Uděláme to po mém, příteli Bruno.“

„Je to zvláštní, ale ani se na tebe nedokážu zlobit, Kummerogu, že můj národ necháváš napospas.“

„My dva tu apokalypsu už nezažijeme. Budeme už za hvězdami.“

„A kdy, Kummerogu? Kdy se svlékneš z kůže?“

„Za pár dní.“

„Svlékni ji prosím brzy. Rád bych prominentní společnost.“

5.

Po odletu z Trokanu řekl Myles Kantor na palubě RICA Atlanovi: „Při průzkumu Hříbu jsme u konce s technickými možnostmi. Už nemáme jinou možnost, než že do toho zatáhneme naše mutanty.“

Atlan se v duchu zabýval něčím úplně jiným. Byl ještě pod silným dojmem ze setkání s Herreachy, Vejem Ikoradem a Tandarem Selem, nejvýznamnějšími zástupci Nových herreašských realistů. Mluvit o vůdcích by na tomto místě nebylo správné. Protože ještě ani tato nová herreašská generace neměla rozdělení rolí natolik vyhraněné, aby se dalo mluvit o hierarchii.

Arkonidan byl přesvědčen, že právě takoví Herreachové, jako realisté, jsou předurčení k tomu, aby v budoucnu vedli svůj lid. Případ s podlou intrikou Fóra Raglund, provedenou Gatasanem Taylozem ukázal, že Noví realisté stojí oběma nohama na zemi a dokáží vyhodnotit i neobvyklé situace. Vykázali Raglunděany z planety. .

Atlan byl přesvědčen, že se v budoucnosti nevyhne jednání s Taylozem Ůpkekem. Ale to je jiná věc.

„No tak, Atlane, kde myšlenky tvé toulají se, kde?“ řekl Myles Kantor vyčítavě. „To tě nezajímá, co se stalo s Perrym, Bullym a Alaskou? Navrhoval jsem, že zapojíme do průzkumu Hříbu mutanty.“

„Ale pokud vím, ty sám jsi o tom původně nechtěl ani slyšet, ne?“ poznamenal Atlan, zatímco RICO přecházel do první z nadsvětelných etap.

Takové snahy o odvedení pozornosti byly při letu na Camelot běžné, aby tajní pozorovatelé nebo pronásledovatelé nemohli z propočítaných kurzových vektorů zjistit směr, na němž se nacházela základna Nesmrtelných.

Považoval jsi za příliš nebezpečné zapojit do průzkumu Hříbu Guckyho nebo Milu s Nadjou, dokud ho sám pořádně neprověříš,“ připomněl mu Arkonidan.

„Já vím,“ přiznal Myles Kantor. „Ale už jsme vyčerpali všechny technické prostředky a nepokročili jsme ani o krok. Už si nevím rady jak dál. Buď se vydáme novou cestou, nebo to necháme být.“

„Jasně je, že Perryho, Bullyho a Alasku v tom nechat nemůžeme,“ konstatoval Atlan. „Uděláme vše, abychom zjistili, co se s nimi stalo. Ale Gucky zatím vypadává ze hry. Zbývají jen Mila s Nadjou. Promluvíme s nimi.“

Gucky po akci na Lafayette odletěl s Ichem Tolotem na HALUTĚ III na Haluťanův domovský svět. Skenování mělo na Tolota přece jen vliv. Haluťan byl v popudu, a proto symptomy při akci nevnímal. Ukázalo se však, že byl zasažen běžný mozek a Tolot potřeboval odpočinek, aby zregeneroval. A protože Gucky byl zářením rovněž těžce psychicky postižen, Atlan mu doporučil také pauzu.

Když RICO po několika nadsvětelných etapách dosáhl hvězdokupy M 30, vyslali globální poznávací kód. Pak modul GILGAMEŠE přešel do poslední nadsvětelné etapy, která jej zavedla do soustavy Ceres. Když do ní

vlétali, museli vyslat ještě denní heslo, jež vypočítal palubní syntron. Potom už měl RICO volnou cestu.

Atlan pověřil svou zástupkyni Gerine a vedoucího vědce Ambrase: aby zpracovali informační balík o jejich misi, který bude určen pro veřejnost Camelotu. To nebylo nic složitého. Neboť v souvislosti s posledními kosmickými boji s Tolkandy neexistoval materiál, který by bylo třeba utajovat.

Popravdě řečeno nebyly ani žádné nové poznatky o oněch čtyřech národech vetřelců. Poslední události vzaly Galaktikům dech natolik, že na nějaké zkoumání ani nepomysleli. Jediný nový poznatek získali po propočtu směrového vektoru přilétajících ježtek. Podle něj přilétaly od souhvězdí Sítě. Nehledě na to, že se nejednalo o nic, co by se mělo utajovat, tento propočet ani nedokazoval to, že by se galaxie Tolkandů skutečně nacházela někde v tomto souhvězdí. Ježatky mohly na své cestě do Mléčné dráhy přecházet do nadsvětelných etap a kličkovat. Náramně by to odpovídalo jejich "koktavému" kurzu, který byl řízen takzvaným dezintegrátorem 5 D vektoru. Kompenzátor 5 D rezonance, který vyvinuli camelotští vědci jako neutralizátor "koktavého" pohonu, však bohužel nefungoval podle představ.

Národy Tolkandů - Neezové, Gazkarové. Alazarové a zatím neznámí Eloundarové - nebyly v mnoha ohledech "přímými" bytostmi. Xenopsychologům se zatím nepodařilo sestavit jejich psychoprofil, jenž by pomohl

pochopit jejich jednání. Galaktiky čekalo ještě mnoho a mnoho práce.

RICO zůstal na oběžné dráze kolem Camelotu, aby se později vpojíl do GILGAMEŠE. Celá posádka zůstala na palubě a byla v bojové pohotovosti, protože se nedalo předvídat kdy zase bude nutné vyrazit do boje s Tolkandy.

Atlan a Myles Kantor se jako jediní nechali transmitovat na Camelot, do hlavního štábu technické nervové centrály planety. Tam Myles Kantor okamžitě svolal poradu všech vedoucích vědců. Atlan a Homer G. Adams se jí jako více či méně zainteresovaní posluchači zúčastnili. Myles nejdříve se svým štábem určil výzkumné priority.

Dva nejdůležitější body byly: Za prvé - zajmout živé zástupce každého ze čtyř vetřeleckých národů, především tajemných Eloundarů, které ještě nikdo neviděl, prozkoumat je a vyslechnout. Jednotný jazyk čtyř tolkandských národů byl zhruba znám, takže komunikační potíže by neměly nastat.

Za druhé - chytit exempláře onoho vrhu, jež Tolkandové uctivě nazývají vivok. Zdálo se, že jediným úsilím Tolkandů je dobývat obydlené nebo obyvatelné planety pro chov, vivoku. Inteligentní bytosti přitom zřejmě sehrávaly důležitou roli "rezonančních těles".

Zkušenosti z dobytého světa Lafayette ukázaly, že Tolkandové pasou po Galakticích, neboť ti mají silnou konstantu tělesné rezonance. Tento výraz razili Atlan a Tolot při svém pobytu na Lafayette a vědci jej přejali.

Jak budou tyto dva požadavky splněny, to nebylo úkolem vědců. Atlan slíbil, že až nadejde čas, navrhne s komandy vhodnou strategii.

Když byly stanoveny nejdůležitější vědecké požadavky, Atlan vědce opustil. Homer G. Adams ještě zůstal, patmě proto, aby si spočítal předpokládané náklady, které z valné části ponese jeho obchodní organizace TAXIT.

Atlan se odebral do své kanceláře ve štábu a zavolal si k sobě sestry Vandemarovy.

Zatímco na ně čekal, ozval se jeho osobní syntron: „Ohlásil se Siganec David Golgar. Rád by s tebou mluvil v nějaké velice naléhavé záležitosti, která prý nesnese odklad. Chce se svěřit pouze tobě. Tvrdí, že jde o život a o smrt, o bytí camelotu.“

„O nic víc?“ usmál se Atlan. Nedokázal si představit, co by ten Siganec po něm mohl chtít, ale řekl si, že se s ním časem spojí. Golgar si taky mohl hrát na důležitého, jeho pověsti by to odpovídalo.

U Vegy jste to těm Tolkandům ale nandali:’ řekla uznale Nadja. „Ted’ už těm vetřelcům snad došlo, že při útocích na mocenská centra Mléčné dráhy si jediné natlučou hlavu.“

„V to doufám taky,“ řekl Atlan. „Ale obávám se, že se mohou zmocnit kterékoli planety, když budou chtít. A myslím to, jak to říkám -*kteřékoli*! Snad až na Zemi. Tam se zatím vážně zvažuje, že by se Sluneční soustava odstínila.

Nikdo sice zatím neví jak, ale to je jiná kapitola.“

„V posledních zprávách říkali, že ježatky přilétají od Sítě,“ řekla Mila. „Víte už něco bližšího?“

„Ne, máme jenom přibližný směr a ani ten není jistý,“ odpověděl Atlan a změnil téma: „Právě jsem přiletěl s Mylesem z Trokanu. Situace se tam už díky pozemské pomoci a regulací klimatu stabilizovala. Celkem zahynulo asi pět milionů Herreachů. Ale vzhledem k rozsahu celé katastrofy je to relativně málo.“

„Stejně mě ta cifra děsí,“ řekla Mila, která dokázala rozpoznat jakoukoli atomární strukturu, a zachvěla se. „Pět milionů mrtvých - to si ani nedovedu představit.“

„A co bude na Trokanu dál?“ zajímala se Nadja, jež zase svedla jakoukoli atomární strukturu přetvořit.

„Už nemusíme mít obavy, že by se počet obětí nějak dramaticky zvýšil,“ odpověděl Atlan. „Planetárnímu kolapsu se podařilo zabránit. Byl jsem i u Hřibu, kvůli němu jsme tam vlastně letěli.“

„A? Nějaké potěšující zprávy?“ zeptala se Nadja, zatímco její sestra byla zřejmě ještě pod dojmem oněch pěti milionů mrtvých Herreachů zamlklá.

„Bohužel ne,“ zalitoval Atlan. „Vědci nijak nepokročili. Nepodařilo se jim Hřib ani prosvítit, natož aby našli vchod a vnikli do něj. Věda je tady v koncích.“

„Pak doufám, že nás Myles k tomu konečně pustí,“ řekla Nadja. „Naprostě nechápu, proč odmítl naši pomoc. Pro

Milu a pro mě by to byla hračka zanalyzovat strukturu toho Hřibu. Často jsme už dokázaly, že tuhle disciplínu zvládáme perfektně. Třeba na tom vraku ježatky... Já vím, tohle nebyl zrovna ten nejlepší příklad.“

„Nemůžete za to, že ježatka zanikla v atomovém požáru,“ řekl Atlan. „Ale tento příklad jasně ukazuje, že při zacházení s neznámem musíme počítat vždy s nepříjemnými překvapeními. A těch vás chtěl Myles u Hřibu ušetřit. Navíc je ten tajemný útvar jediné spojení s Perrym, Bullym a Alaskou.“

Nikoli jediným, opravil ho jeho extramozek.

Je tu přece ještě ten cizinec, který se ukázal, když ti tři zmizeli, a který si s nimi patrně prohodil místo. Najdi Kummeroga a od něj se dozvíš, jak Hřib funguje.

„Ale když jsou vědci v koncích, pak už můžeme pomoci jediné my,“ argumentovala Nadja.

„Právě proto jsem vás zavolal. Rád bych vás poprosil, abyste odletěly na Trokan a prozkoumaly Hřib. Jste naše poslední naděje, jak najít cestu tam, kde jsou Perry, Bully a Alaska.“

„Je ti ale jasné, že jsi tím váháním promarnil spoustu drahocenného Času,“ neodpustila si Nadja. „Radši ani nemyslí na to, co se s nimi zatím mohlo stát.“

„Musíme doufat, že ještě není příliš pozdě,“ řekla smířlivě Mila. „My můžeme odletět hned.“

V té chvíli je přerušil Atlanův syntron: „Omlouvám se, ale Siganec David

Golgar je tu zase. Žádá o důvěrný rozhovor.“

„Řekni mu, že momentálně nemám čas,“ odbyl ho Atlan.

„To jsem se mu snažil vysvětlit,“ odpověděl syntron stále stejným laskavým hlasem, „ale David Golgar se nedá. Trvá na rozhovoru. Žádá mě, abych Atlanovi řekl heslo. Pak už snad ten Arkonidan zabere, řekl neuctivě.“

„Jaké heslo?“

„Kummerog.“

I slepé kuře najde někdy zrno, posmíval se mu extramozek.

„Sem s tím Davidem Golgarem,“ přikázal Atlan. „Ale běda, jestli je to špatný vtip, pak...“ Nedořekl, co by v takovém případě se Sigancem provedl.

Krátce nato, když prošel řadou bezpečnostních zábran, vletěl Siganec do místnosti. Měl jen obyčejnou kombinézu.

Zatímco přistával na Atlanově pracovním stole, Arkonidan vybuchl: „Co víš o Kummerogovi?“

„Schovává se na Camelotu.“

„Cože?“ vyhrkl Atlan nevěřicně. „To není možné!“

V té chvíli byl přesvědčen, že si z něj Siganec dělá blázný. Toho Cantrellana zoufale hledají po celé Mléčné dráze a on se zatím usídlil na Camelotu, na nejbezpečnějším a nejtajnějším místě celého mocenského uskupení ID? Po desetiletí se bezpočet agentů všech galaktických mocenských bloků marně snažilo proniknout na svět Nesmrtelných. A že by se nemožné podařilo zrovna nějakému cizinci, který se tady ani pořádně nevyzná?

„Ale je to tak,“ tvrdil drze David Golgar. „Viděl jsem ho na vlastní oči, byl jsem u něj tak blízko, že jsem cítil jeho horký dech...“

„Nedramatizuj to,“ přerušil ho Atlan. „Kde je? A jak se dostal na Camelot?“

„Vzpomeň si, jak se zřítíl ten space jet s nováčky Andorem Felschem a Simonem Durym,“ řekl David Golgar. „Ti dva jsou naživu. A jsou to Kummerog a jeho otrok Bruno Drenderbaum. Ukryli se v boninských horách.“

„Jak je to možné?“ nechápal Atlan. „Zdalo se mi to divné, když jsem slyšel o té havárii, a žádal jsem velice pečlivé vyšetřování. Výsledek potvrdil, že ti dva i s androidem lodivodem Kerodem přišli o život.“

„Výsledky vyšetřování zfalšovala žena jménem Dorothea Ringentová,“ tvrdil David Golgar. „Kummerog a Drenderbaum se usídlili u jejího otce Rudyho a drží ho jako rukojmí. Thea je musí poslouchat, aby otce neohrozila.“ David Golgar hrdě dodal: „Vybrala si mě za důvěrníka a všechno mi doznala.“

„Chci veškeré informace, do posledního detailu,“ prohlásil Atlan. „Na tvé spolupráci závisí nejen lidské životy na Camelotu, ale i další osud Perryho Rhodana, Reginalda Bulla a Alasky Saedelaera.“

„Jsem si té odpovědnosti vědom,“ odvětil Siganec chladně. „Ale slíbil jsem Thee, že nepodniknu nic, co by ohrozilo ji nebo jejího otce. Očekávám od tebe, Atlane, že převezmeš mé závazky.“

„Čestné slovo,“ slíbil Atlan. „Neriskujeme nic, co by Theu a jejího otce

ohrozilo. Víím, že Kummerog je nebezpečný a bezohledný chlap. Jeho cesta na Camelot je dlážděná mrtvolami...“

Na rovinu, Kummerog zanechal jasnou stopu, ozval se extramozek. Nejdřív ten výbuch v camelotské kanceláři na BÁZI, jehož příčina se nikdy beze zbytku nevysvětlila. Pak zničení základny na ORIONU-738, rovněž nevysvětlené. A potom zřícení jetu -něco neobvyklého v dějinách Camelotu; Skutečnost byla umně zamlžena, to uznávám. Ale teď, když jsou známy souvislosti, je to jasné. Vcelku to ukazuje, jak rafinovaně a nekompromisně Kummerog postupuje.

„Potřebuješ nás při akci Kummerog?“ zeptala se Nadja.

„Momentálně to tak nevypadá,“ odmítl je Atlan.

„Takže můžeme odletět na Trokan?“

„Zatím ne. Počkejme, jak se to vyvine. Pro všechny případy buďte k dispozici. Jestli dostaneme Kummeroga živého - a to mám bezpodmínečně v úmyslu - zjistíme možná víc než nějakými nebezpečnými experimenty s Hřibem.“

„Ale Thee a Rudymu se nesmí nic stát!“ připomínal David Golgar.

Dialog 6

„Je mi to strašně líto, Kummerogu. Byla jsem přesvědčená, že s rezonátorem budeme mít úspěch. Jenže...“

„Proč jsi tak zoufalá, kočko? Klepeš se jak sulc.“

„Mám jsem strach Bojím se, že si na nás vybiješ vztek, protože ten nápad s rezonátorem byl můj.“

„To by pak znamenalo, že jsem nesvéprávný a poslouchám slepě tvoje nápady.“

„Asi ti dost dobře nerozumím...“

„Víš, říká se o mně, že mám skvělý cit pro techniku. A je to pravda. Galaktická technika je pro mě tak průhledná, jako bych s ní vyrůstal.. To si skutečně myslíš, že jsem nedokázal camelotskou techniku správně odhadnout? Vždyť je to jen vedlejší obor, nesmělý další vývoj galaktické techniky. Hyperprostorový rezonátor je podle toho, co vím, jen hračka. Ta věc s Trokanem na mě nezapůsobila. Není problém objevit něco, co máme pod nosem. A proto ten rezonátor nestál ani za pokus. Takže se uklidni, kočko. Nepotrestám tě.“

„Děkuji, Kummerogu. Ale už nevím jak dál.“

„Ani o tom nerozhoduješ. Bruno ti řekne, co máš udělat. Já se přijdu s Rudym podívat na zprávy. Schválně, co budou hlásit o Atlanově návratu. Tahle událost má budoucnost.“

„Co mám udělat, Bruno?“

„Ve zprávách říkali, že Tolkandové přiletěli odněkud od Sítě. Tím je daný další postup. Omez své pátrání podle zadaného vzorku na tento a na přilehlé hvězdné sektory. Když to povedeš seriózně, úspěch se jistě dostaví.“

„A co když ne?“

„Musíš myslet pozitivně, děvče! A je tu ještě něco, Theo. Proč pořád, i když všechno dopadlo dobře, cítíš jakýsi tajný strach? Přímě ti rozežírání citový

svět. Doufám, že nehraješ dvojakou hru že ne?“

„To bych si nikdy netroufla, Bruno. Prostě vím, jak je Kummerog nevypočitatelný i když se chová takhle přátelsky a smířlivě, přesto cítím nejistotu z budoucnosti.“

„Mně můžeš věřit. V první řadě sice sloužím jemu, ale budu usilovat i o to, aby se tobě a Rudymu nic nestalo. To bude vděk za tvou pomoc. A teď se dej na cestu.“

Když odešla, Bruno se obrátil na Kummeroga.

„Kdy se konečně svlékneš?“ „Zítra nebo pozítří.“

6.

Dorothea Ringentová se odebrala do svého bytu v Port Arthuru. Nebylo nutné vracet se na Cam IV. To, co měla udělat, mohla vyřídit i odtud. Proč zbytečně mrhat čas nějakým transferem? David Golgar se jí navíc ještě neohlásil a říkala si, že ji v Port Arthuru bude moci kontaktovat pohodlněji.

Krátce po příchodu domů se ozval interkom. Byl to Gerald Steiner.

„Měla jsi při dovolené úspěch?“ zeptal se. „Ano, dá se to tak říct,“ odpověděla v dobrém rozmaru.

Ulevilo se jí, protože konfrontace s Kummerogem proběhla neočekávaně klidně. Selhání s hyperprostorovým rezonátorem jí odpustil a prostřednictvím Bruna Drenderbauma jí dal za úkol, aby tu jeho galaxii hledala v určitém hvězdném sektoru - v souhvězdí Sítě. Na to si ani nemusí brát čas u

teleskopu, bude stačit, když prohlédne hvězdné mapy.

Pokračovala: „Hypnoškolitel se vyplatil. Táta už začíná být ochotný smířit se realitou. A navíc se začal zajímat o astronomii.“

„To rád slyším,“ řekl Gerry. „Doufám, že mě jednoho dne nepřipraví o práci. Ale žerty stranou. To jsi zapomněla na naši domluvu? Dneska jsme chtěli na Morganově teleskopu...“

„Nezlob se, Gerry, ale z toho nic nebude,“ skočila mu do řeči. „Slíbila jsem Rudymu, že dám dohromady nějaká astronomická data pro hypnoškolitele. Čeká na to. A to můžu udělat i tady.“

„Můžu tě navštívit a pomoci ti,“ nabízel se Gerry.

„To je od tebe milé, ale radši to udělám sama. K vůli ješitnosti si ta data musím sestavit sama.“

I když vypnula interkom, stále ještě viděla zklamání v jeho tváři.

Připravila si svačinku a odešla s ní k serveru. Zadála údaje a vyžadovala napojení na všechny objekty v hvězdném sektoru Síť a v přilehlých oblastech.

Síťový syntron ji upozornil, že má neomezený přístup ke všem datům označené oblasti, a 3 D displej jí ukázal rozsáhlou simulaci požadovaného sektoru. Souhvězdí Síť nebylo příliš velké a sousedila s ním souhvězdí Mečoun, Hodiny a Malý vodní had. Pro Theu to bylo všechno novinka.

Rovněž ji překvapilo, že se setkává s takovým množstvím objektů. Málem ji oslepoval nespočet světelných zdrojů.

Ale pak přišla na to, že stačí, když vyfiltruje galaktické objekty, slunce a hvězdokupy, a uvolní si prostor.

Pak už byl obraz přehlednější. Ale dosud tam bylo množství galaxií všemožných tříd. K tomu se družily ještě černé díry v mnoha těchto galaxiích, patrně materiální zdroje – a v nejvzdálenějších zónách kvazary. Celý svazek kvazarů byl v Hodinách na dolní hranici Síť. Při pohledu od Mléčné dráhy se zdálo, že je v nich hvězdokupa NGC 1261. Jiná perspektiva však ukázala, že NGC 1261 je mnohem, mnohem blíže a že svou vzdáleností 95 000 světelných let patří ještě k hranici Mléčné dráhy. Vzdálenost kvazarů, těchto kvazistelárních objektů se naproti tomu dala měřit jedině v milionech světelných let.

Theu ta data o vzdálenostech, velikosti a druhu kosmických objektů, jež se na ni hrnula, ohromovala. Bylo tam množství fascinujících jmen, pro některé hvězdokupy jich dokonce bylo víc.

NGC a IC jí byly nejběžnější, protože se i rovněž používala převážně v kosmických letech. Ale teprve teď se dozvěděla, že NGC znamená "New General Catalogue" a IC zase "Index Catalogue" a oba hvězdné katalogy se používají už od 19. století - tedy od dob dávno před počátkem kosmické epochy...

Musela si v tom udělat pořádek, aby se neztratila v podružnostech. Hledala jednu galaxii se zcela určitými vlastnostmi. Spirální galaxii s příčkou typu SBb nebo SBc a mezi těmito

kombinacemi písmen byl rovněž jemný rozdíl. Hledala určitý objekt, který měl vykazovat speciální hypervzorec. Nařídila syntronu hledání a potom dodatečný směr pro hyperemisi. Když ji syntron vyzval, aby zadala kritéria pro hledání, přečetla Kummerogův vzorec pro hledané hyperspektrum.

Simulace se okamžitě zbláznila. Objekty se zvětšovaly takovou rychlostí a opět se zatlačovaly do pozadí, že z toho Thea dostávala závrat'. Vzorec, který zadala, se ukazoval znovu a znovu, přehazovalo se jeho pořadí a pak ten šílený proces probíhal opět od počátku. Do toho blikala chybová hlášení.

Přepadl ji strach. Obávala se, že zadala syntronu neřešitelný úkol a tím ho dostala do nekonečné smyčky, v níž se vytácel po spirále sebezničení. Už chtěla spojení přerušit a tu se displej přece jen poněkud zklidnil. Kosmické objekty se i nadále zvětšovaly a zase zatlačovaly do území nikoho, ale všimla si, že teď jsou na řadě výlučně kvazary. Že by Kummerog přišel z takové dálky?

Ale žádný kvazar této oblasti nenašel před přísnými kritérii syntronu milost. Pak hledání skončilo a syntron ohlásil Neslučitelné parametry - hledání bez výsledku.

Thea nevěděla, co si u astronomických kritérií má představit pod výrazem Neslučitelné parametry, proto si dala ukázat seznam chybových hlášení. Z něj se dozvěděla, že zadala řadu kritérií, která v tomto složení neexistují -nebo aspoň nejsou registrovaná.

Na příkladu jí syntron ukázal, že spirální galaxie s příčkou s jejím hypervzorcem neexistují nejen v prohledávané části vesmíru, ale ani v žádném katalogu. Tak to tedy byly neslučitelné parametry. Vypadalo, že jí Kummerog dal přibližné hodnoty, ale syntron je bral za závazné. Proto málem zkola-boval.

Teprve teď si uvědomila, že je zpocená jako myš.

Tu ji do ucha zašeptal známý hlas: „Theo, jestli budeš takhle pokračovat dál, pak se ti velice brzy podaří ochromit celý Camelot. Když se tenhle vzorec špatně použije, pak je nebezpečnější než ten nejostřejší syntronový virus Galaktických strážců. A že se v tom jejich hackeři vyznají.“

„David Golgar!“ vykřikla s úlevou. „Tebe mi posílá samo nebe! Jak ses sem dostal?“

„To se ptala i panna svého ještě nenarozeného dítěte,“ řekl David a spustil se na server. „Siganci proklouznou všude. A co tě to tak zajímá; když máš údajně takovou radost, že jsem se ukázal?“

„To tedy mám,“ řekla a měla pocit, že se může naprosto uvolnit. „Představovala jsem si, že najít galaxii určitého typu v zadaném sektoru, je mnohem snazší. Ostatně je to galaxie s hyperemisí, která není přesně zadaná.“

„Pak nesmíš zadávat absolutní hodnoty, jinak vženeš syntron do kybernetického šílenství,“ vyčítal jí David. „Nejdřív vytříd' objekty, které nejsou spirály s příčkou. Pak ti už zbudou jen objekty SB.“

Thea ho poslechla a grafika se rázem prosvěttila. Ve výřezu, který zadala, zbylo už jen pár desítek galaxií. Vydechla si.

„A teď?“ zeptala se.

„Pusť mě k tomu, půjde to rychleji,“ řekl David Golgar a přistál na pultu. Zadal ještě jednou hypervzorec, pak řekl: „Tato data je třeba brát pouze jako přibližné hodnoty.“

„Rozumím,“ potvrdil syntron.

Syntron pak vylučoval jednu galaxii za druhou. Na závěr jich zbylo už jen třináct, mezi nimi IC 1933 -42 světelných let, IC 2056 - 44 milionů světelných let, NGC 1515 -42 milionů světelných let, NGC 1313, NGC 1559, NGC 1574 a tak dál.

„To je fantastické, Davide,“ zvolala. „Jestli budeš takhle pokračovat, pak tu galaxii najdeme raz dva.“

„Teď přijde ten nejhorší úsek analýzy,“ vysvětloval. „Musíme vzorec analyzovat a vyfiltrovat všechny hodnoty, které se na tento typ galaxií nehodí. Oproti tomu však musíme respektovat hodnoty, které možná souhlasí, ale nejsou ještě zaneseny ve hvězdném katalogu.“

„A to dovedeš?“ žasla.

„Já?“ zděsil se David. „Co tě vede! To necháme na syntronu. Ale potrvá to. Zatím si můžeme promluvit.“

Siganec zadal požadavky. Když skončil, dal syntronu příkaz, že může začít.

„Byl jsi u táty?“ zeptala se, když se k ní opět obrátil.

„Ovšem. Ale proč jsi mi neřekla, že jsou to Kummerog a Bruno Drenderbaum?“

„Bála jsem se, že mi neuvěříš. Musel ses o tom přesvědčit na vlastní oči.“

„Kdybych to byl věděl, postupoval bych opatrněji. Ale už se stalo. Hlavně, že to dopadlo dobře. Situace se tím ale mnohem zhoršila.“

„Snad jsi to nehlásil? Nemluvil jsi o tom s nikým?“

„Ani jsem nemukl.“ „A co bude dál?“

„Zatím nebudeme dělat vůbec nic. Kummerog je opatrný a je ve střehu. Přece nechceme ohrozit Rudyho, ne? Kummerog nesmí mít ani stín podezření. A já se zatím pěkně v klidu připravím.“

„Jak?“

„Radši když o tom nebudeš nic vědět. Pak taky nemůžeš nic prozradit. Ale věř mi, mám to všechno pod kontrolou.“

Syntron ohlásil ukončení práce a vyhodil výsledek. Z posledních třinácti galaxií zbyla jen jedna, která zhruba odpovídala zadaným údajům: *NGC 1313 , vzdálená 11,5 milionů světelných let.*

Thea se spokojeně zasmála a řekla: „Výsledek hned pošlu Kummerogovi. Tím si ho konečně usmírím a uchlácholím ho.“

„Jestliže to uděláš, pak ti tátu na místě zabije,“ řekl Siganec nezvykle vážně. „Nebo si tě zavolá a pak vás zabije oba.“

„Ale proč?“

„Protože ti nespolkne, že jsi NGC 1313 našla sama. Víš, že bez mé pomo-

ci by se ti to nepodařilo a Kummerog ti to neuvěří. Zná tě už příliš dobře.“

„Takže všechno bylo zbytečné?“

„Takhle bych to neviděl. Musíš ale Kummeroga zavolat a požádat ho o podporu. Je dost chytrý, aby si našel řešení sám.“

„To nepřežiju,“ řekla zoufale. „Jsem vyřízená. Takovou komedii už nezvládnou.“

„Přece se mu nemusíš dívat do očí,“ uklidňoval ji David Golgar. „Budeš mít před sebou jen otce. Když takhle požádáš Kummeroga o pomoc, je to pro tebe i psychologická - výhoda. Uvidí v tom známku důvěry. Musíš to udělat, jinak nepřežiješ, Theo.“

„Jestli myslíš...“

„Jiná cesta není,“ zdůraznil David. „A já se raději vzdám.“

Než stačila cokoli namítnout, Siganec byli tentam.

Vzchopila se a zavolala otci. Všechno proběhlo přesně tak, jak David Golgar předpověděl. Pod Kummerogovým vedením objevila Thea NGC 1313 podruhé. Trvalo to však o něco déle, protože Rudy některé údaje předával chybně a pro věčná opakování docházelo ke zpožděním. Rudy to měl ze všech zúčastněných nejtěžší a evidentně byl rád, když to skončilo.

„Byl bych rád, kdybys mě hned navštívila, Margo,“ řekl jí nakonec. „Musíme si o něčem promluvit. Půjč si nějaký shift, který může i do kosmu. Možná mi budeš muset něco převézt.“

Proč si ji Kummerog volá? A co chce převážet?

Dialog 7

„Kdy se konečně svlékneš, Kummerogu?“

„Snad zítra...“

„Svlékni.se dnes!“

7.

Velitelské stanoviště v hlavním štábu Camelotu bylo plně obsazeno. Asi dvacet osob se střídalo na tři směny. Nevládla tu však žádná hektika. Ale ani klidná a řízená činnost ne- mohla zakrýt napjatou atmosféru. Zde se sbíhala všechna. vlákna "Akce Kummerog". Atlan si umínil, že koordinaci přebere osobně. Byl ve stálém spojení s Arminem Assitarem, náčelníkem pozemní bezpečnosti Camelotu.

„Všichni jsou na svých místech,“ hlásil přes zakódovanou relaci Assitar, který odletěl na Bonin a řídil akci v operační oblasti. "Kruh kolem objektu se uzavřel. Dodržujeme dohodnutou bezpečnostní vzdálenost. Od té doby, co Dorothea Ringentová opustila dům, je klid. Žádná z osob, jež by měly být v domě, se dosud neukázala. Nemáme tam přece jen poslat minišpiona a zjistit, co se tam děje?“

„V žádném případě, Armine!“ zamítl Atlan. „Víme, že Kummerog má rozsáhlou technickou výzbroj a dokáže rychle objevit sondy. Tohle riskovat nesmíme.“

Nechtěl se zbrklostí připravit o šanci, že se konečně zmocní Kummeroga. Navíc šlo i o bezpečnost Rudyho Ringenta. Jestliže Kummerog pojme po-

dezření, pak by jeho život nestál ani za solar. V takovém případě by bylo velice obtížné dostat Kummeroga živého a bez vlastních ztrát, protože by o svou svobodu bojoval s plným nasazením. A Atlan ho bezpodmínečně chtěl živého, protože byl jediný, kdo věděl něco o osudu Perryho Rhodana, Reginalda Bulla a Alasky Saedelaereho.

Atlan na jednom terminálu sledoval cestu Dorothei Ringentové z Boninu do jejího bytu v Port Arthuru. Byla střežená od té doby, kdy David Golgar vysvětlil Atlanovi její situaci. Jak do jejího bytu na Boninu, tak do místnosti na Camu IV a apartmá v hlavním městě nasadili špiony. Každíčký její krok byl registrován a každý rozhovor nahráván. A na každém z těchto míst byla takzvaná siganská díra, jíž David Golgar mohl nepozorovaně vcházet a vycházet.

Dorothea Ringentová si zajistila přístup k astronomickým datům a začala prohledávat sektor Sítě podle jednoho zcela určitého objektu. Zřejmě to dělala na Kummerogův příkaz. Je to náhoda, že pro Kummeroga prohledává zrovna ten sektor, z něhož přicházejí Tolkandové?

To nemůže být náhoda, přihlásil se Atlanův supermozek. Kummerog má s těmi vetřelci něco společného. Určitě je nějaká souvislost mezi ním a Tolkandy. Zřejmě má data o tolkandské galaxii a nařídil Dorothei Ringentové, aby ji cíleně hledala.

Proti této argumentaci nemohl Atlan nic namítat. Bylo však ještě příliš brzo na nějaké spekulace o souvislostech

mezi Kummerogovým objevením a skoro současným příchodem vetřelců.

Když se Ringentové hledání nedařilo, spojil se Atlan s Golgarem. „Navštiv prosím Dorotheu Ringentovou a pomoz jí,“ požádal ho. „Sama to nezvládne. Díky tobě to můžeme urychlit. Ale ani slovo o tom, že jsi zapojil bezpečnostní síly.“

„To mě považuješ za blba, Atlane?“ popudil se Siganec.

Brzy nato bylo vidět, jak se Golgar ukázal v jejím bytě. Mladé ženě se očividně ulevilo a žasla, v jak rekordním čase se mu podařilo najít hledanou galaxii. Mluvila o dohodě s Da- , videm a zeptala se: „Snad jsi to nehlásil? Nemluvil jsi o tom s nikým?“ Siganec zalhal, ani nezezelenal: „Ani jsem nemukl.“

Hledaná galaxie byla NGC 1313, spirála s příčkou typu SBc a vzdálená jen 11,5 milionu světelných let od Mléčné dráhy. Relativně blízký cíl, kterého by rychlá loď dosáhla za necelé tři měsíce.

Je NGC 1313 identická s místem původu Tolkandů? Přicházejí z ní vetřelci? Tuhle otázku odsunul Atlan prozatím stranou.

I nadále sledoval Dorotheu Ringentovou. Než od ní David Golgar odešel, požádal ji, aby ve spolupráci s Kummerogem hledání zopakovala. To bylo od Sigance velice chytré, jinak by Kummerog pojal podezření a myslel by na zradu.

Kontakt Dorothei Ringentové s Kummerogem probíhal přes jejího otce. Bylo to úmorné, protože stařec, který

žil už jen v minulosti, neměl ani potuchy, oč jde, a všechno motal.

Kummerog se však radši smířil s touto zdlouhavou procedurou, než aby se ukázal přímo.

„Jsi pěkně praskaný chlapík, Kummerogu,“ řekl Atlan uznale. „Ale já tě dostanu, to si piš.“

Pod Kummerogovým trpělivým vedením dospěla Dorothea konečně k témuž výsledku jako David Golgar před hodinou. Ale místo aby jí Kummerog pogratoval, dal jí přes otce vědět: „Byl bych rád, kdybys mě hned navštívila, Margo. Musíme si o něčem promluvit. Půjč si nějaký shift, který může i do kosmu možná mi budeš muset něco převézt.“

Dorothea Ringentová se krátce nato dala na cestu a netušila, že tak spustila celou mašinérii bezpečnostních složek.

Atlan si nejdřív povolal muže, který byl na Dorotheině pracovišti odpovědný za všechna planetární vozidla, a nařídil mu, aby jí dal požadovaný stroj k dispozici.

Zatím byl o situaci informován i Armin Assitar a hlásil se Atlanovi. „Tohle je příležitost, jak podstrčit Kummerogovi trojského koně,“ řekl. „Když Dorotheu trošinku zdržíme, můžeme pak se shiftem po libosti manipulovat. Mohli bychom na palubě ukrýt jednoho nebo dva muže nebo i bojový modul. Může být třeba demontovaný a nenápadně ukrytý v shiftu a tak naprogramovaný, aby se za určitých předpokladů sám složil. Šel by i tajný transmitter. To by byla věcička,

kdybychom na Kummeroga mohli kdykoli poslat přepadovku!“

„Lituji, ale to nepůjde,“ zamítl Atlan. „Tvé nápady jsou sice lákavé, ale ohrozily by Rudyho i Dorotheu.“

„Moji lidé přece nejsou žádní začátečníci,“ rozčiloval se Assitar. „Atlane, takovouhle šanci už jen tak nedostaneme!“

„Počkáme na vhodnější příležitost. To je poslední slovo.“

„A co tedy aspoň využít palubní systémy shiftu?“ nevzdával se šéf bezpečnosti. „Nic na palubě nezměníme a pouze budeme dálkově ovládat pozorovací a měřicí přístroje. Nezanechá to stopy a nikoho to nenapadne. To bys mohl pro mě udělat.“

„Tak dobře,“ souhlasil Atlan nakonec, Protože si nedokázal představit, že by takový zásah dálkovým ovládním mohl natropit nějakou škodu. „Ale pořád měj na mysli bezpečnost Ringentových.“

„To mám. Jinak bych na dům už dávno zaútočil,“ poznamenal Assitar našťvaně.

Atlan obrátil pozornost opět k Dorothee Ringentové. Když si zajistila shift, odešla do hangáru, převzala stroj a odstartovala. Nevšimla si, že shift provázejí tři dálkově řízené sondy. Odloučí se až deset kilometrů před cílem.

Obraz se změnil a ukázal Dorotheu v pilotní kabině. Černovláška s vysedlými lícními kostmi a poněkud šikmými tmavými očima působila napjatě. V obličejí jí poškubávaly svaly. Atlan by v té chvíli velice rád věděl, nač myslí.

Tu ze shiftu přišlo varovné hlášení. Citlivá individuální čidla objevila vedle mozkových proudů Dorothy Ringentové ještě druhý zdroj. Naštěstí nebylo varování předáno přímo pilotovi, ale na velitelské stanoviště Atlanovi.

Podle typu zaměřených mozkových proudů hned vytušil, oč jde. Spojil se s Davidem Golgarem, ale Siganec se neohlásil přes vysílačku. Odpověděl zakódovanými radiovými signály, které znamenaly, že nemůže volně mluvit a že je na Theině shiftu.

„To ti dal za úkol Assitar?“ zeptal se stejnou cestou Atlan.

„Tohle mi nikdo rozkazovat nemusí. Sám vím, co je třeba.“

„Davide, musíš shift neprodleně opustit. Vyskoč, než doletí do cíle. To je rozkaz.“

„Lituji, ale nerozumím. Nemůžu v tom Theu nechat Konec.“

Atlan věděl, že nemá smysl bombardovat Sigance dalšími rozkazy. Stejně by neuposlechl. Mohl jen doufat, že na něj nepřijdou.

Dorothea Ringentová přistála dvacet metrů od domu za energetickým plotem. Vylezla z kokpitu a vnější kamery ukazovaly, jak kráčí k domu nepřírozeně vzpřímená a jak mizí ve dveřích. Očekávala nějaké rozkazy a očividně jí nebylo dobře.

Kamera na kokpitu na okamžik ukázala velký záběr na Davida Golgara. Měl na sobě bojový oblek s ještě

nezapnutými systémy. Zašklebil se do kamery a ukázal zdvihnutý palec.

„Zatracenej chlap!“ ozval se spokojeně Armin Assitar. „Ani nevíš, jakou mám z něj radost, Atlane.“

„Jestli něco provede, rozmačkám ho mezi prsty,“ pronesl vyrovnaně Atlan. Ve skutečnosti byl i on rád, že Siganec letí na shiftu jako černý pasažér a že díky jemu získají spojení na Kummeroga.

Dálkovým ovládáním zaměřili vnější mikrofony shiftu na dům a natolik zesílili příjem, aby byly jasně slyšet veškeré zvuky z domu. Nefungovalo to však. Místo srozumitelných zvuků slyšeli jen zesilující se a zeslabující šumění.

„Ten hajzl Kummerog tam nainstaloval nějakou rušičku,“ řekl muž u mikrofónů. „Nemůžu to rušení odfiltrout.“

Krátce nato však rušení ustalo a ozvaly se jasné a zřetelné hlasy. A za pár minut se nad řídicím pultem ukázal ostrý a dobře osvětlený trojrozměrný obraz obývacího pokoje Rudyho Ringenta.

„Jak je tohle možné?“ podivil se někdo.

„To David,“ odpověděl jeden technik. „Prostě zaktivoval kontrolní zařízení videostěny. Teď to máme živě.“

Na trivideu právě běžely zprávy o událostech v sektoru 47 Tucani, kam se stáhla většina ježatek po první ofenzívě. Hlasatel tvrdil, že se jejich počet mezitím zvýšil na 140 000 a že přilétávají stále další a další flotily. Většinou se jednalo sice o ježatky, ale i počet elipsoidů Eloundarů se stále

zvyšoval. Když se vezme v potaz jejich kapacita, pak počet larev, jimž se říkalo vivok a které převážely, šel už do miliard.

Přímo před přístrojem se na gauči povaloval Kummerog. Srkal z plastického sáčku a bylo mu jedno, že mu kašovitý koncentrát vytéká z koutků a třísni ho.

Byl na něj zvláštní pohled. Celé tělo měl pokryté jakoby poloprůsvitnou, puchýřovitou, rosolovitou hmotou. Na četných místech mu visela od těla. Bílé oči upíral, přímo do kamery.

Kummerog vypadá úplně stejně jako v poslední fázi na Mimasu než zmizel s Brunem Drenderbaumem, připomněl Atlanovi extramozek, Tenkrát se to dávalo do souvislosti s regeneračním procesem jeho ruky. Tentokrát se však určitě jedná o jinou regenerační fázi.

Atlan dal zesílit zvuk, aby bylo lépe slyšet hlas z chodby.

„Kde je Rudy, Bruno?“ slyšeli Dorotheu Ringentovou.

„Dal jsem ho k hypnoškolení,“ odpověděl Bruno Drenderbaum. „Začíná se moc ptát. To vadí. Ale je mu dobře, Theo.“

„Proč jsem musela přiletět shiftem? Potřebujete ho na něco určitého?“

„Může se stát, že odtud zmizíme. Když uděláš, co po tobě bude Kummerog chtít, tak to pro tebe i pro Rudyho skončí dobře.“

„A co mám udělat?“

„To ti řekne Kummerog. Jdi za ním!“

Hned nato oba vešli do obývacího. Kummerog ukázal vysrknutým sáčkem na stoličku a Thea se váhavě posadila.

Kummerog řekl něco bröhnsky Drenderbaumovi. Ten se postavil za Theu a položil jí ruce na ramena.

„Rád bych tě požádal o jednu velkou laskavost, kočko,“ začal Kummerog a mezi slovy hlasitě nasával vzduch, aby si pročistil zuby od zbytků potravy. „Když to pro mě uděláš, daruji tobě a Rudymu život a pustím vás.“

„Dobře víš, že jsem nucena udělat pro tebe všechno,“ odpověděla stísněně. Řeč jejího těla jasně ukazovala, že očekává nějaký skoro nemožný úkol, který bude po ní požadovat značné sebeobětování.

„Radši bych slyšel, že mi sloužíš z lásky a z přátelství, kočko,“ řekl Kummerog ironicky. Ještě chtěl něco dodat, ale náhle se zarazil. Během jeho očí bylo namířeno přímo na Atlana.

Zaklel tím cizím jazykem a vyskočil z gauče. Byl na něj groteskní pohled, když se řítit s rozevlátým rosolovitým hávem k ovladači trividea, zvedl jej a třískl s ním o stěnu.

Tím spojení skončilo. Od této chvíle neměli ani obraz, ani zvuk.

Ve velitelské centrále zavládlo vzrušení. Všichni se ptali, co mohlo být příčinou Kummerogova výbuchu vzteku a zda zjistil, že je pozorován. To jim však připadalo nemožné.

Znovu a znovu si přehrávali záznam scény krátce před výbuchem. Nepřišli však na nic, co by se dalo vyhodnotit jako příčina vzteku. Teprve když Atlan na radu svého extramozku dal zesílit hlasatele a k tomu přehrát obraz, získali možnou odpověď.

Téma zpráv se změnilo. Ukazovali obrazy z různých míst Trokanu a nakonec i od Hříbu.

"...Nesmrtelní Perry Rhodan, Reginald Bull a Alaska Saedelaere byli pohlceni Hříbem, zatímco současně se objevila cizí bytost jménem Kummerog. Kummerog byl internován na Mimasu. Po jeho útěku spolu s Brunem Drenderbaumem, pravou rukou komisaře Ligy Cistola Khana, oba beze stopy zmizeli. Arkonidan Atlan v jednom rozhovoru označil Kummeroga za bezohlednou, krutou a podlou bestii..."

A právě v ten moment Kummerog vztekle vyskočil a zničil ovladač.

„Ta Kummerogova reakce je v podstatě pochopitelná,“ zažertoval někdo. „Kdo by na sebe rád slyšel něco takového, že?“

Než na to stačil Atlan cokoli říci odvolali ho k interkomu.

„Máš hovor,“ řekl technik. „Dorothea Ringentová. Prý je to důležité.“

„Tak se mi zdá, že teď se to dá pohybu,“ řekl Atlan spokojeně. Obrátil se k technikovi. „Hod' mi jako pozadí mou pracovnu. „Potom navázal spojení.

Dialog 8

„Jsem Dorothea Ringentová. Mé jméno ti nic neřekne, Atlane. Ale možná si vzpomeneš na to, že Reginald Bull přivedl v jednačtyřicátém z pralesa do civilizace jedno malé děvčátko. To jsem byla já.“

„Vzpomínám si na malou Margu, která se vlastně jmenovala Dorothea. Ale jako dospělou ženu jsem ji už

neviděl. Co pro tebe můžu udělat, Dorotheo?“

„Theo, prosím. Mám informace, se kterými si nevím rady. Ale možná tě budou zajímat. Nemáš čas a nenavštívíš mě? Jsem tady v boninských horách u otce.“

„Momentálně je blázinec kvůli těm Tolkandům. Ale možná bych se za pár dní mohl na několik hodin uvolnit...“

„To už bude pozdě. Ta věc mi připadá velice důležitá.“

„Jak si to představuješ, Theo...“

„Říká ti něco pojem arzenál Baolin-Nda? Nebo druhý posel Thoregonu? Nebo slyšel jsi už někdy o galaxii Bröhnder a Troutt. Nebo Tolkand?“

„Znám jenom Tolkand. A v jaké souvislosti jsou ty ostatní pojmy?“

„Mám důvodnou domněnku, že souvisejí s trokanským Hříbem a se zmizením tří Nesmrtelných.“

„To mě zajímá. Ale jak ses k těm informacím dostala?“

„To je velice složitá historie. Všechno ti vysvětlím na místě. Přiletíš, Atlane? Sám!“

„Už se dávám na cestu.“

„Mám pocit, jako by mi srdce spadlo do kalhot, Bruno. Připadala jsem si, že celou tu dobu do mě Atlan vidí a že mě prokoukl.“

„To můžu jen já, Theo. Jsem empat. Ale byla jsi skvělá.“

„Myslíš, že přiletí, Bruno? A co se pak s ním stane?“

„Kummerog se ho ujme po svém. Ale neboj, Theo. Nezkřiví mu ani vlasek stejně jako tenkrát mně.“

„Ano , postarám se o Arkonidana. Ještě dnes se svléknu.“

8.

Atlan to dostal, sotva vešel do domu. Nepřišlo to tak zcela nečekaně, ale přece jen to bylo překvapivé.

Všichni Atlana varovali, aby nejezdil do boninských hor bez zajištění. I Arkonidanovi bylo samozřejmě jasné, že se určitě jedná o Kummerogovu léčku. Neměl však jinou volbu.

Samozřejmě mohl dát. rozkaz k útoku na dům. To by však znamenalo téměř jistě Theinu a Rudyho smrt. A patrně i Kummerogovu a Drenderbaumovu. Ale Atlan chtěl Kummeroga dostat bezpodmínečně živého. Mohl přijít k domu v serunu a po zuby ozbrojený. Ale i to by Kummeroga varovalo –na nevinné setkání se nepřichází v těžké válečné zbroji.

Takže mu nezbyvalo nic jiného, než vyhovět Theinu volání a hrát si na nic netušícího. V rukávu měl přinejmenším dvě karty, jakkoli nízké. Zaprvé věděl, že v domě je David Golgar, zadruhé byla celá oblast obklíčena As-sitarovými lidmi.

„To na Kummeroga příliš nezapůsobí,“ upozornil jsem Atlana, „neboť když mu padneš do rukou, získá další - a k tomu ještě prominentní - rukojmí. S tebou může požadovat cokoli, dobře ví, že žádný Camelot'an nebude riskovat život Nesmrtelného.“ „Doufám, že mi náhoda přihraje nějaký faktor překvapení,“ řekl mi na to.

„Nač vlastně potřebuješ logický sektor, když si akce plánuješ tak jako tak podle principu náhody?“ zeptal jsem se odevzdaně. Ale v tomto případě Atlan skutečně neměl žádnou jinou možnost, jestliže chtěl brát ohled na Kummerogova rukojmí.

Letěl do boninských hor kluzákem pro jednoho muže jen v prosté kombinéze a přistál za energetickým plotem. Dorothea Ringentová na něj čekala ve dveřích a zvala ho dál.

Když do dveří vešel, spatřil nejdříve skrčenou Kummerogovu postavu. Cizinec přes něj něco přehodil a bylo. Kummerogova kůže se mu prudce rozprostřela po těle, pronikla pod oděv , přetáhla se okamžitě přes hlavu a obličej a zakotvila se mu v mozku.

Ani pro mě ten útok nebyl překvapením. Atlana jsem upozornil, že se může stát Kummerogovým otrokem. Kummerog dosáhl stejného stavu jako tenkrát na Mimasu, než s Brunem Drenderbaumem utekl na PRETTY PLAID. Logicky to mohlo znamenat jediné - že se Kummerog opět chystá svléknout z kůže a její nový nositel jím bude pak ovládán, stejně jako zřejmě i Drenderbaum.

Ale tušení takovéto události nevylučovalo účinnou obranu. Atlan byl zkrátka odhodlán převzít roli mučedníka, aby ušetřil jiné životy. Jak vznešené - a hloupé!

Při takových ambicích jsem mohl jít skutečně do klidového stavu. Takhle ignorovaný aktivní extramozek má stejný smysl jako chladnička na severním pólu.

Atlanův fyzický i psychický odpor, jeho vzdor, to vše bylo marné. Kůže ho pevně držela. Mohla jeho tělo po libosti řídit a jeho duchu vnutit svou vůli. Vedla ho chodbou do obývacího pokoje, kde ho očekával Bruno Drenderbaum.

„Vítej v klubu vyvolených,“ přivítal ho bývalý tajemník Cistola Khana bez jakékoli škodolibosti. Očividně se radoval, že získal za dalšího partnera Atlana. A řekl: „Ve třech ovládneme Mléčnou dráhu.“

„To nestojí za to,“ ozval se Kummerog. „Mléčná dráha je odsouzena k zániku. Brzy vyrazíme za novými cíli. Je tolik galaxií, kde ještě nezavání smrt. Na takovou cestu potřebujeme dobrou loď. A pro nás je dost dobré jen to nejlepší. Slyšíš mě, Atlane?“

Atlan dělal neohrabané, nekontrolované pohyby jako loutka. Dál marně bojoval s kůží. Jeho odpor však slábl. Kůže mu mohla působit bolest na jakémkoli místě těla, v jakémkoli orgánu, a tak postupně zlomila jeho odpor. Já, jeho extramozek, jsem byl jediné místo v Arkonidanově těle, na který neměla vliv. Míjely mě proudy impulzů, jež přímo vnikaly do různých sektorů mozku, ochromovaly je nebo jim dávaly příkazy proti Atlanově vůli, zkrátka jak se Kummerogovi zachtělo.

Protože odloženou kůží řídil Kummerog. Stále ještě byla jeho součástí - a tím se stal Kummerogovou součástí i Atlan.

„Atlane, hned se budeš cítit líp, když se vzdáš odporu,“ naléhal na něj mírně Bruno. „Až budeš ochoten ke

spolupráci, budeš se cítit jako nový člověk. Věř mi, vím, o čem mluvím. Jsem přece empat. Tvoje rozbourané emoce vnímám jako velice nepříjemné, Uklidni se konečně. Tvůj odpor je stejně marný.“

Mohl bych mu dát skoro stejnou radu. Ale držel jsem se zpátky. Jakákoli iniciativa by kůži prozradila, že se v Atlanovi něco ještě nezlomilo. Bude výhodnější, když se to kůže, a tím i Kummerog, nedozví.

„Bylo by chytřejší, kdybys poslechl Brunovu radu, řekl Kummerog, který když se už vysvlékl, vypadal zas úplně normálně. Zdálo se, že je však o něco slabší, a třeba to byla jeho Achillova pata. „Jsi konečně ochoten ke spolupráci?“

„A-ano,“ zasípal Atlan. Marný boj s parazitem ho zcela vyčerpal.

„Pak dobře poslouvej,“ pokračoval Kummerog. „Dáš teď takové příkazy: Ať připraví, GILGAMEŠE ke startu a zaparkují ho na oběžné dráze kolem Camelotu. Pak na něj přeletíme shiftem. Dokážeš mě sledovat?“

„Všemu jsem rozuměl,“ řekl Atlan. Znělo to klidněji, odevzdaně. Stále ještě jsem se držel ze hry.

„Cítím, že Atlan je už zralý,“ řekl s úlevou Bruno Drenderbaum. Impulzivně vykročil k Atlanovi, objal ho a skoro slavnostně mu řekl: „Nyní jsi jedním z nás. Srdečně vítěj!“

Atlan gesto opětoval. A už v té chvíli jsem si všiml, že ne všechno probíhá tak, jak se zdá.

Dialog 9

„Co to bylo za pokyny, které mi dala Thea, Kummerogu? Pod arzenálem Baolin-Nda a druhým poslem Thoregonu si nedokážu nic představit. Ale vzbudilo to mou zvědavost.“

„Všechno se dozvíš od kůže, Atlane. Teď není čas na nějaké vysvětlování.“

„Taky jsi naznačil, že víš něco o Tolkand'anech, Kummerogu. Co o těch vetřelcích víš?“

„Jsou ta největší pohroma, jakou si lze představit. To, co se v Mléčné dráze odehrává teď, není ještě nic proti tornu, co Galaktiky čeká.“

„Co čeká Mléčnou dráhu?“

„Mléčná dráha je už prakticky mrtvá. Pouze vy, Galaktici, to ještě nevíte.“

9.

Thea věděla, že si celou tu dobu jenom něco namlouvala. Prasklo to jako mýdlová bublina v té chvíli, když vešel Atlan do domu a Kummerog na něj hodil kůži.

Rosolovitá hmota ses bleskovou rychlostí rozprostřela Arkonidanovi přes hlavu a zbavila ho nejdříve schopnosti jednat. Krátce nato ho začala vést jako nějakou loutku.

Z dálky nebylo patrné, že by Atlan byl nositelem druhé kůže. Pouze při pozorném pohledu se dalo poznat, že tvář a ruce má pokryté transparentním filmem, který byl na některých místech nepravidelný. Vcelku byl na Atlana stejný pohled jako na Bruna Dren-derbaurna, až na to, že Arkonidan nebyl

ještě plně v Kummerogově moci. Bylo na něm vidět, že svádí zoufalý vnitřní boj. Nakonec však podlehl a musel Kummeroga poslouchat.

Přešel k interkomu a navázal spojení s GILGAMEŠEM. Chtěl Ertrusana Kalleho Esprota, velitele centrálního modulu MERLIN.

„Kalle, teď sena nic neptej,“ začal velitelským tónem, nic nenasvědčovalo, že už není pánem sebe sama. „Okolnosti si vyžadují, abys GILGAMEŠE zaparkoval na oběžné dráze Camelotu a připravil ho ke startu. Přiletím s několika přáteli a z RICA převezmu vrchní velení.“

„Jsi si jist, že se mám tyto rozkazy striktně poslechnout?“ zeptal se Ertrusan s pochybami v hlase.

„Doslova a do písmene,“ řekl Atlan. „Zůstaneme ve spojení.“

Sotva domluvil, Kummerog přerušil spojení.

„Nemusel jsi mluvit tak úsečně, Atlane,“ zavrčel Cantrellan. „Posádka by mohla dostat podezření.“

Atlan se mu zahleděl do očí. „Snad si nemyslíš, že hned na první pohled nepoznali, že něco nehraje. Bylo by úplně jedno, jakou záminku bych použil, prokoukli by to. Máš, Kummerogu, tu výhodu, že nikdo neví, oč jde. Ale nemusíš si dělat starosti, bezpodmínečně mě poslechnou.“

Thei se svíralo srdce, když viděla, jak je Atlan naprosto bez vůle. I teď z něj vyzařovala autorita a jeho silná osobnost, vypadal jako za svých nejlepších časů tragické bylo na tom jen

to, že nyní celou svou osobnost dával Kummerogovi.

„Máš pravdu, ono je úplně jedno, jestli na GILGAMEŠI budou mít pochybnosti nebo ne,“ řekl Cantrellan. „A teď přejdeme všichni do shiftu.“

„Theu a Rudyho můžeš pustit, Kummerogu,“ řekl Bruno Drenderbaum. „Udělal, co měli, a už ti nejsou k ničemu.“

„Půjdou s námi,“ trval na svém Kummerog.

Thea instinktivně objala otce a on ji k sobě přitiskl.

„Všechno bude zase v pořádku, Theo,“ řekl a mrkl na ni. Tlumeným hlasem spiklenecky dodal: „Už nejsem ten pomatený stařík. Díky hypnoškoliteli. V poslední době jsem to už jen hrál. Bojím se však, že nám to už nebude nic platné. Ale nejsme odkázáni jen sami na sebe, Theo.“

„Jen si nic nenamlouvej, tati. Od Atlana pomoc nečekej.“

„Já nemyslím Atlana. Je tu ještě někdo - ale Sigance nevidíš.“

„David Golgar je tady?“

„Pst!“

V Thei procitla naděje, i když si nedokázala představit, co nějaký Siganec zmůže proti Kummerogovi. Ale už sama jeho přítomnost jí dodával, a odvahu.

David byl její kontakt s vnějším světem, mohl komanda průběžně informovat o tom, co se děje, takže komanda mohla zjistit nejvhodnější chvíli pro pokus o jejich záchranu. I když to zároveň znamenalo, že David

nedodržel slovo a mluvil, byla tomu teď ráda.

Kummerog a Bruno Drenderbaum si oblékli skafandry. Kummerog si navíc připnul kolem sudovitého trupu své tři opasky a každý s desítkami kapsiček s výzbrojí a výstrojí.

Jako první vyšel z domu Bruno. Zapnul ochranný štít a zvětšil ho natolik, aby pojal i Theu a Rudyho. Kummerog tak udělal s Atlanem a přidal se k nim. Zamířili k shiftu a ve stejném pořadí si nastoupili.

„Theo odvezeš nás ke GILGAMEŠOVI na oběžnou dráhu,“ přikázal jí Kummerog.

„Ještě nikdy jsem na oběžné dráze nepřistávala,“ namítla.

„Na tom nic není,“ tvrdil Atlan. „Až se budeš blížit ke GILGAMEŠOVI, stačí si pouze vyžádat vodící paprsek. A ještě jednodušší bude, když to vezmu za tebe. Pak shift vtáhnou. Je to tak jednoduché, Theo.“

Sedla si do kokpitu a Rudy vedle ní. Jaksi jí tak dodal odvahu.. Z jeho vyprávění, třebaže mnohdy přeháněl, věděla, že v mládí byl opravdový dobrodruh a hazardér. A nyní působil dojmem, že se v něm něco z toho zápalu probudilo. Doufala jen, že nebude až příliš odvážný a že Kummeroga nevyprovokuje.

Odstartovala a s maximálním zrychlením strmě stoupala. Ostatní byli v kabině pro pasažéry. Z ní občas slyšela, jak Atlan mluví s posádkou GILGAMEŠE.

Náhle zaslechla Bruna Drenderbauma: „Něco na palubě nesouhlasí. Vnímám ještě další psychické kmity.“

„Myslíš, že na palubě ještě nějaký pasažér?“

„Ne, to stěží, na to jsou signály příliš slabé...Teď je už ani nevnímám.To je zvláštní.“

„Zapomněl jsi na můj extramozek?“ ozval se Atlan.

„Ne, bylo to něco jiného,“ řekl Bruno. „Nebyl to tvůj logický sektor. Vnímám jsem emoce.“

Thea seděla napjatě v sedadle a pokoušela se vypnout své pocity. *Jenom nemyslet na Davida Golgara ani jednu myšlenku na Sigance...abych nepřivedla Bruna na stopu!*

Atlan znovu mluvil s GILGAMEŠEM. Tentokrát s Arkonidankou Gerine, která ho zastupovala na modulu RICO.

„Vše, co nařídím, se musí přesně provést, Gerine, i když to bude vybočovat z veškerých norem,“ říkal. „Až zaměříš shift, vtáhneš ho do hangáru RICA. Pak přijdu se svými přáteli do centrály a převezmu GILGAMEŠE. Není důvod k nijakým obavám. Takže žádné triky: Očekávám absolutní poslušnost, jasné?“

Thea se plně koncentrovala na Atlanův hovor. Když se opět podívala na řídicí panel shiftu, zděšením sebou trhla. Z jedné škvíry tam na ni hleděla tvář Davida Golgara. Rudy se tiše smál.

„To mě chcete prozradit?“ zasyčel David. „Zůstaňte v naprostém klidu. Mám to pod kontrolou. Na GILGAMEŠI je vše připraveno na vřelé přijetí. Až vletíme do hangáru a vy opustíte

shift, pokuste se oddělit od ostatních. Nic víc. Záchrané komando udělá zbytek.“

„A co Atlan?“ zeptala se Thea co nejtíšeji. „Myslím, že je v pořádku. Zdá se, že regeneruje a je to opět ten starý Atlan. S Gerine nemluvil jako obvykle. Pokoušel se jí naznačit, že je připraven k odporu. Já se radši zase ztratím.“ A od té chvíle už Sigance nebylo vidět.

Před nimi se objevil GILGAMEŠ. Osvětlovala ho Ceres a on v jejím svitu zářil jako malý měsíc.

Shift objaly vodicí paprsky, ten sebou trhl a neosobní hlas Theu požádal: „Vypněte okamžitě veškeré systémy!“ Thea uposlechla a shift ve vodicím paprsku letěl k obrovské lodi.

Zdánlivě uzavřená plocha jednoho z dvanácti pětiúhelníků zabírala celé zorné pole. Před shiftem se otevřel kruhový strukturální otvor a nyní se ukázalo, že plocha pětiúhelníku je z plastické energie. Za ní leželo dvanáct modulů, břichatých lodí, jež všechny byly napojeny na centrální modul MERLIN a propojeny antigravitačními šachtami.

Shift tiše letěl k otevřenému hangáru na zádi, kde byl i velitelský sektor, a přistál v hangáru.

Thea zavřela oči. V příštích minutách se rozhodne, jestli mají šanci přežít, nebo jestli zemřou.

„Všichni vystupovat!“ zvolal Kummerog. „Atlane, ty jdi první. Ať tvoji lidé vidí, že jsi na svobodě a v naprostém pořádku. Theo! Rudy! Vyjděte z kabiny. Bruno se vás ujme.“

Atlan vystoupil jako první. Za ním Kummerog. Bruno před sebou strkal Theu a Rudyho.

Thea na roztrěsených nohách vstoupila na podlahu zdánlivě opuštěného hangáru.

Atlan řekl na obecné frekvenci, aby ho bylo slyšet po celém GILGAMEŠI: „Jdeme teď na můstek. Gerine, uvolni nám cestu. To je rozkaz!“

Prošli hangárem a vcházeli do spojovací chodby k můstku. Nikdo se jim nestavěl do cesty. Neviděli ani roboty.

Když ušli chodbou několik metrů, Bruno Drenderbaum vykřikl: „Kummerogu! Je to past! Je tu nějaký Siganec. A kolem schovaní vojáci. A jejich emoce se soustředí na tebe!“

Odstrčil Rudyho a Theu. Ještě než Thea dopadla na zem, rozpoutalo se v chodbě peklo. Stěny pukly a z nich se vyřítily modulové a postavy v bojových oblecích.

Někdo Theu popadl a odletěl s ní z nebezpečné zóny. Za ní zuřila palba. Když se vletu obrátila, viděla, jak se Bruno Drenderbaum s těžkým kombimetem, nastaveným na nepřetržitou palbu, postavil před Kummeroga a děl mu tak živoucí štít.

Dialog 10

„Kummerogu, miluji tě víc než svůj život!“

„Bruno, uхни.“

„A tím ti ho daruji...“

„Bruno, nesmíš zemřít!“

„Kummerogu, máš ještě Atlana...“

„To mi ta banda zaplatí!“

„Věř Atlanovi. Určitě tě z téhle pasti vyvede... Je sebou...“

„Bruno, byl jsi ze všech nejlepší. Za tvou smrt bude následovat strašlivá pomsta. Atlane! Dostaň nás odtud!“

10.

Byl to vlekoucí se proces, který Atlan vnímal jen okrajově. Ale pak si všiml, že vliv kůže ochabuje.

Je Kummerogovým přáním, abys zabil Theu a Rudyho, ještě než dojdeš na můstek, signalizovala kůže. Bude to důkaz toho, že ti můžeme důvěřovat.

Při pomyslení, že by měl zabít dva nevinné lidi, se ho zmocnilo bezmezné zděšení. Kůže se snažilo tuto emoci potlačit. Ale nedařilo se jí to. Na Atlana už její sugesce o bezpodmínečné poslušnosti Kummerogovi a sebeobětování nezabíraly. Zároveň od ní přebíral podvědomě informace.

Při dalším kontaktu s Gerine jí už dal utajené pokyny, jež jí signalizovaly, že je opět plně pánem své vůle. Na GILGAMEŠI o Kummerogovi věděli, aniž to Kummerog tušil, a mohli se odpovídajícím způsobem připravit. Atlan musel dát posádce jen vědět, že je v rozhodujícím okamžiku schopen jednat.

Jsi svobodný, Atlane, ozval se mu extramozek. Kůže začíná odumírat. Bude to určitě kmitáním buněčného aktivátoru, který ji vnímá jako cizí těleso a eliminuje ji. Mohlo by to jít rychleji, ale kůže je ještě příliš čerstvá, než aby šla tak snadno porazit. Ale nesmíš dát Kummerogovi najevo, že

získáváš zpět vůli. Gerine je chytrá dost, aby situaci prokoukla.

Když shift přistál v hangáru a oni kráčeli spojovací chodbou k velitelskému stanovišti, Atlan měl už kůži pod kontrolou. Signály, jež přejímala od Kummeroga a postupovala Atlanovi, byly už tak slabé, že je Atlan vnímal jen jako jakési mumlání na pozadí svého vědomí. Plně se mohl soustředit na to, aby v Kummerogovi nevzbudil podezření.

Kummerog šel těsně za ním s odjištěným kombimetem. Atlan předpokládal, že po celé chodbě někde čekají jeho lidé. Jedinou starost mu dělal Bruno Drenderbaum, který šel jako poslední. Věděl, že je empat. Určitě pozná, že celá jejich trasa k můstku je pod dohledem odhodlaného komanda s jednoznačnými úmysly.

A přesně tak tomu bylo.

Drenderbaum vykřikl na Kummeroga a v tom okamžiku vypuklo peklo. Ze stěn chodby se řinuly postavy v bojových oblecích.

Kummerog slepě střílel kolem sebe. Atlan uskočil stranou, aby se dostal z palby. Kummerog byl v té chvíli naprosto jasný cíl. Štít jeho skafandru soustředěnou palbu desítek zbraní dlouho nevydrží.

Atlan pouze doufal, že jeho lidé Kummeroga nezabijí a v rozhodujícím okamžiku nasadí paralyzátory. Tolik ho potřeboval živého...

Tu se náhle ukázal Bruno Drenderbaum a zakryl Kummeroga vlastním tělem. V bitevní vřavě, v sykotu energetických paprsků, pukání stěn a

dosotu nesčetných bot Atlan neslyšel, co si ti dva povídají. Byl to však jen krátký rozhovor, neboť Drenderbaum v setrvalé palbě útočníků za Kummeroga vydechl.

Atlan si v té chvíli, kdy Drenderbaum zemřel, uvědomil, že Gerine nehodlá mít s Kummerogem žádné slitování. Cizinec musí zemřít!

Ale právě tomu musel Atlan zabránit!

Věděl, že se u svých lidí může spolehnout na přesnost zásahu. Rozběhl se ke Kummerogovi. Když k němu doběhl, palba rázem ustala.

„Přebírám Brunovo místo,“ řekl Cantrellanovi. „Pod mou ochranou jsi v bezpečí. Pojď, Kummerogu! Musíme odtud.“

Atlanův plán byl velice jednoduchý. Chtěl dostat Kummeroga z dostřelu a ukolébat ho tak v bezpečí. Cantrellan se domnívá, že Atlan je pod vlivem jeho kůže a že je mu naprosto oddán.

„Byl jsi dobrá volba, Atlane,“ řekl Kummerog, když proskakovali rozšklebenou a ještě žhnoucí stěnou. „Ale to máš tak malý vliv na vlastní lidi, že jim nedokážeš poručit, aby zastavili palbu?“

„Situace se musí nejdříve zklidnit,“ odpověděl Atlan. „Až tě dostanu do bezpečí, rázně s nimi promluvím. Moji lidé neudělají nic, co by ohrozilo můj život. Musí si myslet, že jsem ti vydán na milost a nemilost.“

„A nejsi snad, Atlane?“ řekl Kummerog s podivným důrazem a zastavil se.

Atlan se tedy rovněž zastavil. Když se otočil ke Cantrellanovi, zjistil, že na něj míří kombimetem.

„Co to má znamenat, Kummerogu?“ zeptal se zmateně.

Extramozeček se ozýval, ale on na něj nedbal. Plně se soustředil na náhlou změnu situace.

Kummerog se tvářil velice odhodlaně a v očích měl vraždu.

„Co to do tebe najednou vjelo, Kummerogu? Teď, když ti už GILGAMEŠ prakticky patří!“

Kummerog se ušklíbl. „Ten tvůj extramozeček je ti na nic, Atlane, když tě nedokázal varovat před touto fatální situací,“ řekl a trhl kombimetem. „Jen se na sebe podívej. Má kůže je na tobě v cárech.“

Chtěl jsem tě varovat, ozval se teď smysl zřetelněji. Jenže tys mě neposlouchal.

Atlan na sebe pohlédl. Bylo to tak, jak Kummerog říkal. Odumřelé zbytky kůže mu vylézaly z rukávů, z nohavic a z výstřihu u krku. Přejel si po obličejí a strhl si pruh mrtvé kůže. Sugestivní impulzy slyšel už jen slabě a jakoby z nesmírné dálky.

„Buněčný aktivátor zřejmě odrazil mou kůži, Atlane,“ řekl naštvaně a lítostivě Kummerog. „Obával jsem se něčeho takového. A když se mi začal ztrácet kontakt, věděl jsem, na čem jsem. Přistoupil jsem na tvou hru jen proto, abys mě dostal z nebezpečí. Škoda, mohl to být pěkný začátek úspěšného spojení. Sbohem, Arkonidane. Zemřeš přede mnou.“

„Možná bychom se nějak dohodli, Kummerogu,“ řekl Atlan.

„To myslíš vážně?“

Atlan viděl, jaksi Kummerog pohrává se spouští, a vrhl se stranou, třebaže neměl už žádnou šanci uniknout energetickému paprsku. Bylo to jen pud sebezáchovy.

Než však stačil Kummerog vystřelit, vyšlehl odněkud paprsek a zahálil ho do energetického plamene. Atlan se podíval směrem, odkud paprsek přišel, a spatřil, jak se nedaleko Kummeroga vznáší Siganeček. David Golgar! A míří na něj třicetimetrovým paprskometem nastaveným na ustavičnou palbu. Kummerogův štít byl zatím stabilní a energii odrážel.

Kummerog se prudce se otočil, a když zjistil, že protivník je takový prcek, vydal ze sebe výkřik, jenž vyjadřoval vzteklost pobavení, a jeho mocná zbraň se obrátila proti Siganci.

David Golgar se tím nedal zastrašit a dál držel Kummeroga palbou v šachu. Kdyby chtěl Cantrellan riskovat střelbu, musel by si ve štítu vytvořit strukturální otvor. A to by pro něj mohlo znamenat smrt, i kdyby Golgara zastřelil.

V té chvíli se ukázali první pronásledovatelé. Okamžitě vyhodnotili situaci a zahájili na Kummeroga přímou palbu. Když skončili, z Cantrellana nezbylo nic, co by bylo vidět pouhým okem.

Atlan litoval Kummerogova neslavného konce. Měl na něj tolik otázek a za odpovědi by byl ochoten zaplatit vysokou cenu. Ale skoro se zdálo, že

Kummerog radši přistoupil na smrt než na zajetí.

Ale ještě tu byla malá šance. Kummerogova kůže, která mu visela v cárech z těla, dosud žila.

Dialog 11

Co se stalo s Perrym Rhodanem, Reginaldem Bullem a Alaskou Saedelaerem?

Máš Kummeroga na svědomí. Cantrellan byl tou nejvýjimečnější a nejceněnější bytostí tohoto světa. A nyní zabíjíš i mne. Proklínám tě za to; Atlane.

Má s nimi něco společného ten arzenál Baolin-Nda? Nebo druhý posel Thoregonu?

Z vítězství se ale dlouho těšit nebudeš, Atlane. Dříve nebo později za mě vykonají pomstu Tolkandové. Měla jsem tě zabít hned při převzetí. Už při prvním kontaktu jsem cítila, že s tebou není něco v pořádku... Ale Tolkandové ti už ukážou!

Ztroskotali ti tři v galaxii Bröhnder nebo v Trouttu? Je jedna z těchto galaxií totožná s NGC 1313?

Ode mě se nic nedozvíš. Radši si to, co vím, odnesu s sebou, než abych ti dala sebemenší tip. Budeš trpět nevědomostí, dokud tě nedostanou Tolkandové.

Jestliže Kummerog těm třem dal rovněž kůži, pak nemůžeš doufat, že v nich žije dál. Mají stejně jako já buněčný aktivátor. Jejich kůže taky odumřely.

Ale ani tak nemají šanci přežít. Aspoň to ti prozradím. Vrazi z Bröhnderu je popraví pokud to už udělali.

Určitě by se ti ulevilo, kdyby ses mi svěřila. Mohl bych se pokusit uchovat tě uměle naživu.

Jaký smysl by měl můj život bez Mistra? Ne, odmítám. Ale umírám s vědomím, že brzy přijdeš na řadu. Jsi už prakticky mrtvý. Všichni jste... poznamenáni smrtí...pouze...to. ..ještě... nevíte...

V následujícím svazku nastane změna tématu: Děj se bude točit kolem galaxie Plantagoo, kde jsou i nadále Perry Rhodan a Reginald Bull. Prátele stále ještě nevědí, ve které oblasti vesmíru se nalézají. Ale o tom vám víc řekne Robert Feldhoff ve

VLÁDCÍCH SNŮ